

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

1 април 1993 година*

По дело T-65/89

BPB Industries plc, дружество, учредено по английското право, установено в Slough, Обединено кралство и

British Gypsum Limited, дружество, учредено по английското право, установено в Nottingham, Обединено кралство,

за които се явяват адв. Michel Waelbroeck, avocat от адвокатската колегия на Брюксел, и от г-н Gordon Boyd Buchanan Jeffrey, soliciter, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Arendt и адв. Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

ищци,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява първоначално г-н Norbert Koch, правен съветник, и г-жа Ida Langermann, член на правния отдел, в последствие г-н Julian Cunniff и г-н Berend-Jan Drijber, членове на правния отдел, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Nicola Anichino, член на правния отдел, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

подпомагана от

Кралство Испания, за което се явява г-н Javier Conde de Saro, генерален директор на правната и институционална координация на Общността, и г-жа Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, от правния отдел за спорове пред Съда, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, в посолството на Испания, 4-6 Boulevard Emmanuel Servais,

и от

Iberian Trading (UK) Limited, дружество, учредено по английското право, установено в Лондон, за което се явява г-н John E. Pheasant и г-н Simon W. Polito, solicitors, в кантората Lovell White Durrant, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Loesch и адв. Wolter, 8, rue Zithe,

встъпили страни,

с предмет отмяната на Решение 89/22/ЕИО на Комисията на Европейските общности от 5 декември 1988 г. относно производство съгласно член 86 от

* Език на производството: английски.

Договора за ЕИО (IV/31.900, -BPV Industries plc, ОВ 1989 г., L 10, стр. 50, поправен в ОВ 1989 г., L 52, стр. 42),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори състав)

в състав: г-н J. L. Cruz Vilaça, председател на състав, г-н A. Saggio и г-н C. P. Briët, съдии,

секретар: г-н H. Jung,

като взе предвид писмената фаза на производството и след съдебното заседание от 23 януари 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на исковата молба

1. Настоящото дело се отнася до Решение 89/22/ЕИО на Комисията от 5 декември 1988 г. относно производство съгласно член 86 от Договора за ЕИО (IV/31.900 - BPV Industries plc, ОВ 1989 г., L 10, стр. 50, поправен в ОВ 1989 г., L 52, стр. 42), което налага на ищците глоби за нарушаване на член 86 от Договора за ЕИО.
2. BPV Industries plc (по-надолу „BPV”) е британско холдингово дружество от група, която контролира около половината от производствените мощности на гипсови плочи в Общността като има консолидиран нетен оборот от 1 116 000 000 ECU за финансовата година, която изтича в края на м. март 1987 г. Във Великобритания, BPV развива дейност в секторите на гипса за строителството и на гипсовите плочи, основно чрез един филиал, който притежава на 100 %, British Gypsum Ltd (по-надолу „BG”). В Ирландия гипсовите продукти, по-специално, гипса за строителството и гипсовите плочи, се произвеждат от ирландския филиал на BPV, Gypsum Industries plc (по-надолу „GIL”), който снабдява пазара на Ирландия и чрез BG, Северна Ирландия.
3. Във Великобритания BG произвежда гипсови плочи в осем завода разположени в Midlands, в югоизточна и северна Англия. BPV обикновено снабдява британския пазар с гипсови плочи от заводите разположени във Великобритания, докато неговите фабрики в Ирландия снабдяват Ирландия и Северна Ирландия.
4. Гипсовите плочи се състоят от сърцевина от гипс, обвита в два листа плътна хартия. Този продукт съществува в различни размери и се доставя обикновено в две дебелини. Той се използва главно при строителството на тавани и стенни покрития на къщите и при изграждането и покриването на външни стени.

5. Почти всички гипсови плочи използвани в Обединеното кралство и Ирландия са продавани от търговци на едро (по-надолу „търговци”). Системата на търговците позволява да се изгради ефикасна верига за разпространение за строителните предприятия. Освен това търговците поемат рискове за кредит, отпускан на предприятията. По време на разглеждания период е отбелязана тенденция към концентрация в търговския сектор.

6. Преди 1982 г. не е имало редовен внос на гипсови плочи във Великобритания. Тази година Lafarge UK Ltd (по-надолу „Lafarge”), дружество от френската група Lafarge Corréе, започва да внася гипсови плочи произведени във Франция. Lafarge постепенно развива вноса си. Независимо от това поради трудностите в снабдяването, свързани с неговата зависимост от производствената му структура, разположена във Франция, Lafarge не било в състояние да осигури нормални доставки за голям брой клиенти.

7. През май 1984 г. Iberian Trading UK Ltd (по-надолу „Iberian”) е започнало да внася гипсови плочи произведени в Испания от Española de Placas de Yeso (по-надолу „EPYSA”). Неговите цени били по-ниски от тези на BG, като разликата обикновено се колебала между 5 - 7 %, макар че били забелязани някои по-съществени различия в цените. Гамата от продуктите доставяни от Iberian била ограничена до гипсови плочи с ограничен брой размери, от най-търсените модели. Освен това Iberian в различни случаи се е сблъскало също с трудности в снабдяването.

8. През 1985 г. и 1986 г., BG е доставило около 96 % от гипсовите плочи, продадени в Обединеното кралство, Lafarge и Iberian си поделят останалата част от пазара.

9. На 17 юни 1986 г. Iberian отправя до Комисията молба, с искане да бъде направена констатация, съгласно член 3 от Регламент №17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204, по-надолу „Регламент №17”), за нарушенията на член 86 от Договора за ЕИО, извършени от ВРВ. На 3 декември 1987 г. Комисията решила да започне производство съгласно член 3, параграф 1 от Регламент №17.

10. След като дала възможност на предприятията да отговорят на възраженията, повдигнати от нея, съгласно член 19, параграф 1 от Регламент №17 и Регламент № 99/63/ЕИО на Комисията от 25 юли 1963 г. относно изслушванията, предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент №17 на Комисията (ОВ 1963 г., 127, стр. 2268, по-надолу „Регламент № 99/63”) и след като се допитала до Консултативния комитет ограничителни практики и господстващо положение, Комисията взема на 5 декември 1988 г., оспорваното решение със следния диспозитив:

„Член 1

Между м. юли 1985 г. и м. август 1986 г., British Gypsum Ltd е нарушило член 86 от Договора за ЕИО, като е злоупотребило с господстващото си положение при доставката на гипсови плочи във Великобритания чрез система от

плащания на търговците на строителни материали, които се съгласявали да се снабдяват с гипсови плочи изключително от British Gypsum Ltd.

Член 2

През м. юли и м. август 1985 г., British Gypsum Ltd е нарушило член 86 от Договора за ЕИО, като е приложило политика за предпочитане на клиенти, които не са търгували с вносни гипсови плочи за осигуряване на поръчки с предимство за доставка на гипс за строителството по време на удължаване на сроковете за доставка на този продукт, което е представлявало злоупотреба с неговото господстващо положение при доставката на гипсови плочи във Великобритания.

Член 3

BPB Industries plc, чрез своя филиал British Gypsum Ltd, е нарушило член 86 от Договора за ЕИО, като е злоупотребило с притежаваното от него господстващото положение за доставката на гипсови плочи в Ирландия и Северна Ирландия:

- през м. юни и м. юли 1985 г., като успешно е упражнило натиск върху група вносители и по този начин е постигнало споразумение да се откажат да внасят гипсови плочи в Ирландия и Северна Ирландия,

- като е предоставило серия от намаления на цените за продуктите на BG, доставяни на търговците на строителни материали от Северна Ирландия между м. юни и м. декември 1985 г., при условие че те не продават вносни гипсови плочи.

Член 4

Следните глоби са наложени:

- на British Gypsum Ltd, глоба от 3 милиона ECU за нарушенията на член 86 от Договора за ЕИО, посочени в член 1,

- на BPB Industries plc, глоба от 150 000 ECU за нарушенията на член 86 от Договора за ЕИО, посочени в член 3.

Членове 5 и 6

(пропуснати).”

Процедурата

11. При тези обстоятелства с искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 23 февруари 1989 г. BPB и BG завеждат дело за отмяна на решението.

12. Писмената фаза на производство е извършена пред Съда. С Определение от 4 октомври 1989 г., Съдът е допуснал Кралство Испания да встъпи в

подкрепа на ответника. С Определение от 15 ноември 1989 г., Съдът препраща делото до Първоинстанционния съд съгласно член 14 от Решението на Съвета от 24 октомври 1988 г. относно създаването на Първоинстанционния съд на Европейските общности. С Определение от 18 януари 1990 г., Първоинстанционният съд е допуснал Iberian да встъпи в подкрепа на ответника.

13. Въз основа на доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд е решил да открие устната фаза на производството без предварително разследване. Но като мерки за организация на производството Съдът, с писмо на секретаря от 8 ноември 1991 г. е поставил няколко въпроса на ответника, на които той е отговорил с писмо, постъпило в секретариата на Съда на 16 декември 1991 г.

14. Устните становища и отговорите на въпросите, поставени от Съда на главните страни и на встъпилите страни са изслушани по време на заседанието от 23 януари 1992 г.

Искания на страните

15. В своята искова молба, ищите искат от Съда:

„- да обяви нищожността на решението, което задължава първия ищец да заплати глоба в размер на 150 000 ECU и втория ищец, да заплати глоба в размер на 3 000 000 ECU за заявеното нарушение на член 86 от Договора за ЕИО;

- да осъди ответника да заплати съдебните разноски.”

16. В своя отговор ищите искат от Съда:

„- да отмени решението на Комисията;

- съответно да намали глобите, наложени на ВРВ и/или на ВГ;

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.,,

17. Ответникът иска от Съда:

„- да отхвърли исквата молба;

- да осъди ищите на всички съдебни разноски.,,

18. Кралство Испания, встъпила страна, заявява, че Съдът следва да отхвърли исквата молба, подадена от ВГ и от ВРВ срещу решението, да обяви решението за валидно и да осъди ищите да заплатят съдебните разноски, включително тези на встъпилата страна.

19. Iberian, встъпила страна, заявява, че Съдът следва:

- да отхвърли исковата молба срещу решението подадена от ищите;
- да обяви решението за валидно във всички негови части;
- да осъди ищите да заплатят всички съдебни разноси, включително и тези на встъпилата страна.

Относно исканията за отмяна на решението

20. В подкрепа на исканията си за отмяна на решението, ищите посочват две групи нарушения относно от една страна нарушаването на правата за защита и от друга страна не установяването на нарушение.

Относно не предоставянето на документи и спазването на правото на защита

- Доводи на страните

21. Ищите твърдят, че решението трябва да бъде отменено, след като Комисията не им е предоставила всички правно релевантни документи, с които тя е разполагала, тъй като този пропуск им е нанесъл сериозни щети. Те отбелязват, по-специално, че ВГ не е имало достъп до някои документи, които изглежда имат пряка връзка с неговото положение и с някои от отправените срещу него обвинения. Те поддържат, че имат право да се съмняват във факта, че някои от не предоставените документи могат да бъдат неуместни за спора.

22. Ищите имат предвид, по-специално, документите предоставени на Комисията по време на проверките, извършени в помещенията на трети страни. Според тях отказът на всякакъв достъп до сведенията, които се съдържат в даден документ, предоставен на Комисията от трета страна съставлява прекалено голямо посегателство срещу правото на защита. Ищите твърдят също, че неразпространените документи е можело да бъдат полезни за обосноваване на становището на ВГ и при тези обстоятелства няма основание те да не Ж бъдат предоставени. Критерият, приет, за да не бъде предоставен един документ би трябвало да бъде неговият поверителен характер, а не този на неговото евентуално използване от Комисията. Обстоятелството, че Комисията не се позовава на документ, не означава, че той е без значение, или че Комисията не е била повлияна от неговото съдържание и следователно не би могъл да представлява достатъчно основание, за да бъде отказано той да бъде предоставен.

23. Ищите изтъкват, че очевидно е невъзможно за ВГ да посочи документите, чието предоставяне е било отказано от Комисията и с които то не е било в състояние да се запознае. Според ищите Комисията твърди неоснователно, че нейните доводи са основани изключително на документите, с които ВГ е могло да се запознае. ВГ посочва писмото на търговец от 23 декември 1985 г., на което Комисията се позовава в параграф 63 от решението, за да го обвини, независимо че на него не му е било разрешено да се запознае с него. То подчертава, че от решението на Съда от 24 юни 1986 г.

AKZO/Комисия (53/85, стр. 1965) следва, че Комисията има задължението да предоставя поверителни документи на дадено предприятие, винаги когато те са от такова естество, че могат да засегнат неговите интереси и следователно Комисията е трябвало да му предостави поне един опис на документите, с които е разполагала.

24. Ищците поддържат, че техните резерви по отношение на твърдението на Комисията, че тя не е била повлияна от непредоставени документи, са оправдани, тъй като само в следствие на настояването на BG, Комисията е предоставила свидетелските показания на г-н Мау, строителен съветник, които Комисията по-късно е използвала в решението. BG би трябвало да има право да формира само Съображения по въпроса кои документи са важни за неговите интереси.

25. Що се отнася до документите, описани в писмото на Комисията от 19 февруари 1988 г., което му е изпратила Комисията, BG обръща внимание на факта, че Комисията е пропуснала да направи разграничение между документите, предоставени от трети страни като поверителни, и тези, които съдържат търговски тайни. Относно документите посочени в писмения отговор BG смята, че тази информация е следвало да му бъде предоставена по време на административната процедура (становище на генералния адвокат г-н Warner от Решението на Съда от 10 юли 1980, *Distillers Company/Комисия*, 30/78, *Recueil*, стр. 2229, стр. 2267).

26. Комисията твърди, че решението се основава изключително на документите, до които BG е имало достъп. Тя изтъква, че BG не е посочило нито един документ, на който тя да се е позовала, за да формира Съображенията си и до който BG не е имало достъп. Според Комисията правото на достъп до преписката не се отнася до всички документи, които не съдържат търговски тайни. Тя се позовава на решението на Съда от 17 януари 1984 г., *VBVB и VBVB/Комисия* (43/82 и 63/82, *Recueil*, стр. 19, точка 25), и смята, че решението AKZO/Комисия, цитирано по-горе, на което се е позовало BG, се отнася до различен въпрос, а именно, до възможността Комисията да предоставя определени сведения на тържителя.

27. В настоящия случай Комисията счита, че е дала на ищците достъп до някои документи, на които тя не се е позовала, като по този начин е направила повече от нейните задължения. Като дава достъп на BG до преписката, Комисията е изключила само документите, които са Ж предоставени от трети страни, при условие че се е съобразила с поверителния им характер, както и годишния отчет на едно предприятие, рекламните листовки на две предприятия, организационната структура на друго предприятие и документи, считани, че са в интерес като разкриващи евентуални нарушения на член 85, извършени от други предприятия, а не от ВРВ. Освен това тези документи, са предмет на не поверително описание в писмото Ж от 19 февруари 1988 г. Комисията смята, че това описание е дало възможност на BG да провери, че те нямат връзка с констатациите, които е направила.

28. Що се отнася до писмото на търговец от 23 декември 1985 г., упоменато от BG, Комисията подчертава, че това писмо е приложено към писмо, което BG е

изпратило до Комисията на 30 септември 1986 г. и следователно ВГ е имало достъп до всяко едно от тези писма. Относно доклада на г-н Мау, Комисията изтъква, че той винаги е бил разглеждан като достъпен за ВГ, тя прави препратка в тази връзка към съдържанието на приложението към изложението на възражения и към документите, приложени към исковата молба. Комисията изтъква накрая, че разграничението между търговски тайни и други сведения, предложено от ищците, изобщо не е определящо за Съображенията дали едно предприятие има право на достъп до преписката на Комисията.

Съображения на Съда

29. Така както е изложил Първоинстанционният съд в решението си от 17 декември 1991 г., Hercules Chemicals/Комисия (Т-7/89, Recueil, стр. II-1711), Комисията е наложила, в своя дванадесети доклад по конкурентна политика (стр. 40 и 41), известен брой правила в областта на достъпа до преписката по делата за конкуренция. Според тези правила „Комисията предоставя на предприятията, въввлечени в производство, възможността да се запознаят с преписката, която се отнася до тях. Предприятията се информират за съдържанието на преписката на Комисията чрез приложение към изложение на възражения, или към писмото за отхвърляне на жалбата, на списък на всички документи от преписката, с посочване на документите или на частите от тях, които са достъпни за тях. Предприятията са поканени да разгледат на място достъпните документи. Ако едно предприятие иска да разгледа само някои от тях, Комисията може да му изпрати копия от тях. Комисията смята за поверителни, и следователно недостъпни за засегнатото предприятие, следните документи: документите или части от тях, които съдържат търговски тайни на други предприятия; вътрешни документи на Комисията, като протоколи, проекти или други работни документи, всички други поверителни сведения, като тези които позволяват да се установи самоличността на тъжителите, които желаят да не бъде разкривана тяхната самоличност, както и сведенията, предоставени на Комисията при условие, че ще бъде запазен техният поверителен характер”. Въз основа на това Съдът е направил извода, че Комисията има „задължение да направи достъпни за предприятията, въввлечени в производство по член 85 параграф 1, всички документи, в тяхна полза или не, които тя е получила в хода на разследването, при съобразяване с търговските тайни на другите предприятия, на вътрешните документи на Комисията и други поверителни сведения” (точки 53 и 54).

30. Освен това в своето решение от 18 декември 1992 г., Cimenteries CBR и други/Комисия (Т-10/92, Т-11/92, Т-12/92 и Т-15/92, Recueil, стр. II-2667), Първоинстанционният съд е решил, че „процедурата за достъп до преписката по делата за конкуренция има за цел да позволи на получателите на изложение на възражения, да се запознаят с доказателствата, които се намират в преписката, за да могат да вземат ефективно становище по изводите, до които е достигнала Комисията, в своето изложение на възраженията въз основа на тези доказателства. Така достъпът до преписката спада към процесуалните гаранции, които целят да защитят правото на защита и да гарантират, по-специално, ефективното упражняване на правото на изслушване, предвидено в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент №17 и в

член 2 от Регламент №99/63. От това следва, че правото на достъп до преписката, образувана от Комисията се оправдава от необходимостта да се гарантира на засегнатите предприятия възможността да се защитят ефикасно срещу обвиненията, отправени срещу тях в изложението на възраженията” (точка 38).

31. В настоящия случай от документите на Комисията следва, че тя не е отказала на предприятията ищци достъп до преписката, която е образувала. Следва, по-специално, от документите, приложени към преписката от самите ищци, че съобразно с припомнените по-горе ангажименти, поети от Комисията в нейния дванадесети доклад за политика на конкуренцията, публикуван през 1982 г., изложението на възраженията е включвало като приложение, списък, който изброява всичките 2095 документа, от които се е състояла преписката на Комисията. При прегледа на този документ, представен като приложение 6 към исквата молба, постъпила в Съда, се установява, че той е съдържал, освен датата на изготвяне на всеки един от документите, две групи сведения. От една страна този документ подреждал документите, за които става въпрос според техния вид. За тази цел разпределение под 15 заглавия е било съобщено на ищците. Разглежданият документ съдържал за всеки документ или група от документи, указание за ключовото число или според случая ключовите числа, които отговаряли на раздела, към който той или тя принадлежали. От друга страна разглежданият документ уточнявал за всеки документ или група от документи дали той или тя са достъпни за ищците (A), частично достъпни за ищците (B) или недостъпни за ищците (N).

32. От прегледа на така анализирания документ се оказва, че шест категории документи не са били достъпни за ищците. Става въпрос на първо място за документи изцяло вътрешни за Комисията (документи 234, 235, 290 - 318, 321, 324 - 335, 337 - 347, 367 - 382, 1329 и 1330, 1535 - 1539, 1543, 1580 - 1589, 1594, 1880 - 1882, 1907 - 1971, 1985 - 2049, 2054 - 2095); на второ място за част от кореспонденцията с трети предприятия (документи 240, 252, 253 - 281, 322 и 323, 336, 348 - 361, 363 - 366, 385, 386 - 395, 1323 - 1328, 1529 и 1530, 1544 - 1546, 1559, 1596 - 1599, 1602 - 1607, 1613 - 1683, 1891 - 1903, 1972 - 1984); на трето място за част от кореспонденцията с държавите-членки (документи 282 - 289, 1690, 1691); на четвърто място за някои публикувани изследвания и информация (документи 1904, 2051 и 2052); на пето място за някои доклади от проверки (документи 399 - 506); и накрая на шесто място за отговора на искане за информация, направено съгласно член 11 от Регламент №17 (документ 1699).

33. От този преглед се установява, че ищците нямат основание да се оплакват, че Комисията не е направила достъпни някои документи с чисто вътрешен характер, за които Съдът вече е решил, че не е следвало те да бъдат предоставяни. Същото трябва да бъде приложено и КЪМ кореспонденцията с държавите-членки. По същият начин стоят нещата и относно публикуваните изследвания и документи. Същото разрешение трябва да бъде приложено и КЪМ докладите от проверките, отговорът на искането за сведения, направено от Комисията, или част от кореспонденцията с трети предприятия, достъпът, до които Комисията законно е могла да откаже, като се позове на техния

поверителен характер. Наистина едно предприятие, получател на изложение на възражения, което се намира в господстващо положение на пазара, може поради това, да вземе ответни мерки срещу дадено конкурентно предприятие, срещу доставчик или клиент, който е сътрудничил на проведеното от Комисията разследване. И накрая по същите причини ищците не могат да твърдят, че жалбата, с която е била сезирана Комисията на основание член 3 от Регламент №17, им е предоставена само частично (документи 1 - 233). Следователно отказът на Комисията за предоставяне на тези документи, в случая не може да засегне законността на решението.

34. Освен това следва да се отбележи, че Комисията, без да Ж е било възразено по този въпрос по време на устната фаза на производството, е установила в своя отговор, че кореспонденцията с търговец, на която тя се позовава в параграф 63 от решението, е приложена към друго писмо, което самото ВГ Ж е изпратило. Така от една страна самото ВГ е запознато с въпросната кореспонденция и от друга страна и при всяко положение, този документ под номер 1312, е бил, както твърди Комисията, напълно достъпен за ищците, както се установява в приложение 6 към исковата молба, описано по-горе. Следва да се отбележи, освен това, че при всяко положение, докладът на г-н Мау е оставен на разположение на ищците, които не могат на извекат никакво основателно възражение относно редовността на административното производство от това, че достъпът до този документ първоначално им е бил отказан.

35. От всичко изложено по-горе следва, че административното производство пред Комисията е протекло при спазване на правото на защита и, по-специално, ищците, които освен това твърдят обратното, само като подозрение или хипотетично становище, са в състояние да изложат всички свои доводи и средства за защита при изслушването пред Комисията. От това следва, че липсват факти в подкрепа на оплакването на ищците, основано на нарушаване на правото на защита и то трябва при това положение да бъде отхвърлено.

Относно установяването на нарушението

36. Ищците са разграничили две основания за отмяна на решението свързани с липсата на установено нарушение по член 86 от Договора. Тези основания се отнасят от една страна до злоупотребата с господстващо положение, като съществуването на последното не е било оспорено и от друга страна до засягането на търговията между държави-членки.

I - Относно злоупотребата с господстващо положение

37. Първото основание, което се отнася до липсата на установена злоупотреба с господстващо положение, се разделя на три подразделения. То се отнася на първо място до споразуменията за изключителни права за доставка и плащанията по реклами; на второ място привилегированите доставки на гипс; на трето място характерните практики, въведени в Ирландия и в Северна Ирландия.

А - Договореностите за изключителни права на доставка и плащанията за реклама

- Оспорваното решение

38. Съгласно член 1 от решението, ВГ между м. юли 1985 г. и м. август 1986 г., е нарушило член 86 от Договора за ЕИО, като е злоупотребило със своето господстващо положение за доставка на гипсови плочи във Великобритания, чрез система от плащания за реклама на търговците на строителни материали, които приели да се снабдяват изключително от него.

39. В решението (точки 58, 60 - 64, 68 и 69) се отбелязва, че ВГ от м. януари – м. юни 1985 г., е създадо система, която предвижда редовни плащания на търговците, готови да се снабдяват изключително от него. Тези плащания е трябвало да бъдат под формата на редовни плащания на ВГ за разходите за реклама и популяризиране на тези търговци. Условието на тази практика трябвало да бъдат договорени на най-високо ниво и да не бъдат разпространявани. В замяна на тези плащания за реклама, търговците трябвало да се задължат да се снабдяват изключително от ВГ. На 2 юли 1985 г., или по-рано, ВГ решило да предложи системата на един много голям клиент, който бил принуден да преразгледа политиката на покупките си с оглед на конкуренцията, която търпял от търговци, които продавали гипсови плочи на Lafarge или на Iberian. Били правени ежемесечни плащания в лири стерлинги считано от м. август 1985 г. В следствие подобни споразумения били предложени на други търговци, които всички с едно единствено изключение търгували или са търгували с гипсовите плочи на Lafarge или на Iberian. В полза на тези търговци са извършвани ежемесечни плащания. Тези плащания, основани на устни споразумения или на размяна на писма, са свързани с условията, по-специално, със задължението, наложено на ползващите се от тях, да купуват само и единствено гипсовите плочи на ВГ. Считано от м. септември 1986 г., ВГ постепенно е преустановило плащанията на търговците, когато е въвело система за насърчаване на складовата наличност (Super Stockist Scheme).

40. В решението (точки 123, 124 и 127) се прави изводът, че в отговор на конкуренцията ВГ е възприело политика, която се изразява в награждаване на „верността“ на неговите клиенти, които се снабдявали изключително от него. Предлагането на плащания за реклама, по-скоро на някои избрани търговци, вместо в рамките на една обща система, основана на обективни критерии, е послужило за още по-голямо сближаване на тесните търговски отношения между ВГ и ползващите се от плащанията, като засилва чрез изключителния характер на системата връзките между ВГ и тези с клиенти. Изключителността или „верността“ са представлявали цел сами по себе си, като тяхната цел е била да попречи на въпросните търговци да купуват и продават вносни гипсови плочи.

41. Според решението (точки 128 и 129), плащанията, извършени от ВГ са непосредствената причина за решението на търговците да престанат да търгуват вносни гипсови плочи. Изключителните споразумения са

означавали, че търговците се обвързват с ВГ за в бъдеще, което е представлявало злоупотреба с господстващо положение.

- Доводи на страните

42. Ищците твърдят, че Комисията погрешно е направила извода, че ВГ е създадо система за плащания на търговците, една от целите на която е била да си осигури изключителност на покупките от тяхна страна. Те оспорват, че споразуменията за доставка, които са прилагани между м. юли 1985 г. и м. август 1986 г. биха могли да се приравнят на злоупотреба с господстващо положение. В тази насока те излагат няколко довода.

43. Те смятат на първо място, че това са обикновени споразумения за продажба, договорени *ad hoc* с отделни клиенти на основа, която е обичайна практика при доставчиците на строителни материали в Обединеното кралство и то в отговор на нарастващата покупателна способност на търговците. Системата се вписвала в една среда, в която верността към марката била слаба, съдържала предложение за осъществяване на редовни плащания на търговците под формата на принос за техните разходи за реклама и за популяризиране, при спазване на определен брой условия, между които тези да се държи на склад широка гама от гипсови плочи и да се предприемат рекламни дейности.

44. Според ищците Комисията погрешно е направила извода въз основа на документите, към които прави препратка към точка 58 от решението, че основния предмет на тези плащания е да осигури изключителността на покупките от страна на търговците и следователно да затвори този пазар за чуждата конкуренция. В действителност тези документи се отнасяли само до едно обикновено разискване на възможни планове и стратегии и не биха могли сами по себе си да разкрият нарушаване на правилата на конкуренцията. Позоваването на изключителността било само отговора на търговците, които предлагали формули за изключителни права за доставка. Така системата била отговор на клиенти на ВГ, която цели да възнагради тяхната лоялност и има за основна цел установяване на тесни връзки с клиентите, считани за отдавнашни в една подвижна конкурентна среда, поради нарастващите покупателни възможности на тези клиенти. Ищците оспорват, че изключителните договорености са основна предпоставка за търговец, за да може да получи подкрепа за реклама. В тази насока те посочват едно дружество, което се възползва от такава помощ, като в същото време продължава да внася испански гипсови плочи. Така от преписката се установява ясно, че не всички условия, предвидени в първоначалния вариант на проекта са приведени в действие.

45. Ищците подчертават след това, че ВГ не е осъществявало дискриминация между търговците, които са подписали споразумение за плащания по реклами и тези, които не са го направили. Те отбелязват в тази насока, че търговците, които се договаряли с Iberian, никога не са преставали да договарят с ВГ и плащанията по реклами не са довели до скъсване на отношенията с търговците, които не са ги приели. Поведението на търговците, което се изразява в това да не поръчват вносни гипсови плочи след приемането на

плащанията по реклами, би могло да е мотивирано от други фактори, като трудностите в снабдяването с вносни гипсови плочи, както и качеството и ограничения брой на размерите и на видовете вносни гипсови плочи.

46. Обратно на заключението, до което е достигнала Комисията в точка 129 от решението, ищците отричат, търговците да са се обвързвали с BG за в бъдеще. Според тях те били свободни да развалят във всеки един момент своите договорни отношения с BG и да откажат плащанията за реклама и да продължат да продават вносни гипсови плочи.

47. Ищците подчертават освен това, че като главен доставчик на гипсови плочи на пазара на Обединеното кралство, BG носи отговорността да постъпва така, че разпространението на гипсови плочи да бъде поддържано на редовна и сигурна основа. Верността на търговците, търсена от BG била необходима, за да му позволи да осигури непрекъснатост и редовност на снабдяването на целия пазар, при най-изгодни условия. А това би било невъзможно, ако най-търсените изделия е можело да бъдат предлагани с малка отстъпка на най-големите клиенти на BG от Iberian, като оставят по този начин на BG само най-неизгодните продукти и пунктове за продажба. Ищците смятат, че поведението на BG е допринесло за подобряване на търговията на гипсови плочи в Обединеното кралство. Те смятат освен това, че доставки на гипсови плочи с произход от Испания, които се характеризират, като тях с невисоки цени, с това че са ограничени до няколко много търсени размера и с липсата на редовност на доставките, представлявали заплаха за подходящото снабдяване на пазара на Обединеното кралство като цяло.

48. Освен това като се позовава на Решението на Съда от 13 февруари 1979 г. Hoffmann-La Roche/Комисия (85/76, Recueil стр. 461), ищците считат, че споразуменията за реклама, сключени с търговците отговарят на условията за освобождаване от забрана, съгласно член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО. Липсата на нотифициране не представлявала пречка за освобождаването от забрана, след като съгласно Решението на Съда от 18 март 1970 г., Bilger (43/69, Recueil стр. 127) договор, сключен между производител и търговец на дребно, установени в една и съща държава-членка, с който последният се задължава да се снабдява изключително от първия, е освободен от задължението за нотифициране. Съгласно ищците Комисията е предрешила въпроса, като е заявила, че не е разрешена никаква дерогация.

49. Срещу доводите на Комисията, според които на търговците е попречено да направят достатъчни запаси от конкурентни продукти, ищците подчертават, че този довод би бил обоснован, само ако BG изискваше от търговците необичайно широка гама от гипсови плочи, което би намалило пространството запазено за складиране на най-търсените размери, които били внасяни. Но това не се е случило.

50. Ищците изтъкват, че становището на Комисията, според която е установено отношение на изключителност, след като едно предприятие се откаже да търгува с трети страни, дори този отказ да се отнася до ограничено количество от неговите нужди, цели да измени основата на решението. Те

смятат, че толкова широко тълкуване на понятието изключителност няма основание нито в правото, нито в практиката. Според ищците установяването на дългосрочни търговски отношения с някои доставчици представлява приета практика и не е присъщо на конкуренцията сключването на договор с един доставчик да направи невъзможно неговото сключване от друг доставчик. Изключителността или квази-изключителността означава според тях, че един търговец има задължение да купува всички или повечето от изделията, от които той има нужда от един определен доставчик. При това положение ще бъде грешно да се твърди, както прави Комисията, че грижата за насърчаване на верността или заздравяването на връзките между търговците, би довела на практика до едно споразумение между BG и тези клиенти, по силата на което тя би се задължила да се снабдява от BG с определена част от продуктите, от които има нужда.

51. Ищците подчертават също, че фактът че BG не е имало дискриминационна практика срещу клиентите, които купували вносни гипсови плочи, показва, че системата не целяла да обвърже търговците. Плащанията по реклами нямали връзка с договорености относно търговските отстъпки. Доколкото те имали за цел да възнаградят търговците за усилията за популяризиране, които са положили, тези плащания не можели да се приравнят на предоставянето на по-изгодни условия на тези търговци.

52. Ищците заявяват накрая, че е погрешно да се твърди, че системата на плащанията за реклама е реакция от заплахата от внос, или че имала за цел да разубеди Iberian да внася, или да отслаби Iberian. Системата целяла да утвърди мястото на продуктите на гипсова основа за сметка на другите продукти, различни от гипса, а не за сметка на вносните гипсови плочи като такива, докато верността към марката била слаба. Освен това след като направените плащания за реклама са подчинени на условието търговците да купуват гипсови плочи изключително от BG, без значение е, че след осъществяването на плащанията за реклама, са давани инструкции да не бъдат правени други поръчки за вносни гипсови плочи.

53. Комисията от своя страна в началото подчертава, че в решението тя е определила опита на BG, предприятие в господстващо положение, да се сдобие с лоялността на търговците, за да попречи на доставките на някои конкурентни продукти като злоупотреба с господстващо положение. Според Комисията без значение е фактът, че направените плащания за реклама отговарят на една обичайна практика. Дори една обичайна практика може да бъде злоупотреба, когато тя е прилагана от предприятие с господстващо положение.

54. Относно целите на системата Комисията смята, че едно споразумение, което цели да запази определена част от предлагането или търсенето за една или за няколко от страните по договора, ограничава конкуренцията, независимо от процента от общите нужди на купувача или на продавача, обхванати от споразумението. Ограничителният характер на изключителността се съдържа не в евентуално пълното изключване на търсенето на предприятието, а в отказа на предприятието от неговия свободен избор на договорни партньори за количествата запазени по силата на

споразумението за лоялност или за лоялност, независимо от това дали тези количества са 80, 60 или даже 30 % от стоките, от които има нужда купувачът. Комисията припомня в това отношение, че ВГ се е опитвало да установи връзка със своите клиенти, която предполага изключването на вносните гипсови плочи и лоялността дори и относителна, условие за получаване на премии, се е равнявала на изключителност. Според Комисията няма значение, че споразуменията за реклама може да са имали други цели, а не единствено изключителността или лоялността; би било даже безполезно да се пита дали това е била основната или второстепенната цел, след като е достатъчно, за да се установи наличието на злоупотреба, изключителността да представлява една от целите на споразуменията. По време на съдебното заседание Комисията подчертава, че идеята за тези плащания за лоялност е предложена за първи път в една вътрешна записка от 16 януари 1985 г. От тази записка следвало, както и от тази от 1 май 1985 г., че първото необходимо условие, за да може да се ползват те, било снабдяване изключително от ВГ. И накрая в доклада от събранието, на което е разискван въпросът за вноса, единственият отговор даден от председателя, когато въпросът е представен, е: „Look into ways of getting exclusivity.” („Да проучим начините за получаване на изключителни права.”)

55. Що се отнася до въпроса дали ВГ е осъществявало дискриминация между търговците, които са подписали споразумение с цел получаване на плащания за реклама и тези, които не са го направили, Комисията припомня, че този довод е без значение, след като в решението по никакъв начин не се твърди, че ВГ е извършило злоупотреба, като е осъществило дискриминация между своите клиенти.

56. Относно последиците за бъдещето на плащанията за реклама, Комисията изтъква, че споразуменията възнаграждавали предишната лоялност и търговците трябвало да заслужат предлаганите плащания. Възможността да бъде сложен край на тези споразумения във всеки един момент не премахва техния характер на злоупотреба. Комисията смята освен това, че твърдението на ищците, според което търговците са тези, които поискали плащания за лоялност, се оспорва от проведеното разследване, от което се установява, че ВГ е разисквало и предвидило система от плащания, за които едно от условията е изключителността. При всяко положение Комисията подчертава, че предприятие с господстващо положение е виновно за опита за изключване на конкурент, не само когато то налага споразумения за изключителни права, но също и когато приема да участва в такива споразумения, след като това е поискано от неговите клиенти.

57. Относно позоваването на ползване на освобождаване от забрана на основание член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО, Комисията припомня, че решението не се основава на член 85, а на член 86 от Договора. При всяко положение условията за ползване на освобождаване от забрана, което освен това ищците никога не са поискали, явно не са били, по становище на Комисията, изпълнени.

58. Относно поведението на Iberian, Комисията припомня, че каквито и да са условията, при които Iberian е пунал гипсовите плочи на пазара, неговото

поведение не е могло да даде право на BG да се определи, чрез договорености за изключителни права, като пазач на надеждността и сигурността на доставките на гипсови плочи, за които се твърди, че са заплашени от тази търговска стратегия на Iberian.

59. Доводът на ищите, според който системата за плащания за реклама показвала предимствата на продуктите на гипсова основа, а не на продуктите на BG е отхвърлен от Комисията. От една страна тя се съмнява въз основа на показанията на г-н Clark, приложени към исковата молба, че лоялността към марката на гипсовите продукти е толкова ограничена, колкото твърдят ищите. От друга страна Комисията подчертава, че не е възможно да се разделят двете цели, поставени от системата насочена към осигуряване лоялността на клиентите, а именно грижата да се осигурят изключителни права за покупките от тяхна страна и волята да се попречи на вноса на гипсови плочи. Тъй като верността цели изключването, каквото и да е намерението или поводът, които са в основата.

60. Испанското правителство смята, като се позовава освен това на параграф 59 от решението, че вътрешните документи на BG, до които Комисията е имала достъп, показват, че намерението на BG е да обвърже клиентите си, като прави плащания за тях, в замяна на изключителност на покупките, за да възстанови пазарния дял изгубен в полза на вносителите. Дори и без тези доказателства, тази цел се установява от контекста, в който са се развили практиките на BG. В тази връзка испанското правителство припомня, че тези плащания за лоялност представляват практика, изрично забранена от член 86, буква в) от Договора за ЕИО, както е подчертал Съдът в решението си Hoffmann-La Roche, цитирано по-горе.

61. Встъпилата страна, Iberian, изтъква, че плащанията за лоялност, изплащани от един господстващ доставчик на неговите клиенти имат ефект на изключителни права и то има опит от това, като е открило, че достъпът до нови клиенти е забранен за него. По време на съдебното заседание то е добавило, че практиките на BG са го принудили да преустанови всякаква дейност свързана с търговията на гипсови плочи в Обединеното кралство и в Ирландия.

- Съображения на Съда

Относно степента на установяване на фактите

62. Видно е от разследването и, по-специално, от записката от 16 януари 1985 г., цитирана по-горе, представена от самите ищци, като приложение 13 към исковата молба, и от протокола на Senior Management Committee (комисия на старшото ръководство) на BG, представен от ищите като приложение 14 към исковата молба, на което решението се позовава в точка 58, че в началото на 1985 г. в BG се е провело разискване относно стратегията, която да се приеме, за да се отговори на конкуренцията на внасяните от Франция и Испания гипсови плочи. По време на събранието на Senior Management Committee управителният директор е дал указания на търговския директор „to give adequate consideration in formulating the marketing strategy of how to reward

loyalty to those merchants who remained exclusively with” BG („ да вземе подходящите мерки при приемане на търговската стратегия, която дава възможност да бъде възнаградена лоялността на търговците, които се снабдяват изключително от” BG). В същото време, търговският директор е имал усещането, че е добре да притисне търговците, които са готови да сътрудничат с BG, както следва от цитираната по-горе бележка, според която „the merchant should buy his plasterboard, and accessories if appropriate, from us exclusively” („търговците следва да купуват своите гипсови плочи и, ако е необходимо, допълнителните принадлежности изключително от нас. В една записка от 1 май 1985 г., представена от ищите като приложение 15 към исковата молба, и на която решението се позовава в точка 59, търговският директор на BG, като се позовава на разискванията в рамките на Executive Meeting (изпълнителния комитет) е очертал условията, които то би искало да договори. Първото от тези условия са изключителните права в смисъл, че търговецът трябвало да се задължи да купува всички свои гипсови плочи, както и свързаните продукти, единствено от BG. Според тази записка това действие би предотвратили загубата на други клиенти и би позволило същевременно да се възстановят пазарните дялове, загубени от BG на неговите конкуренти.

63. Независимо че BG подчертава, че документите, на които посочени в точка 58 от решението са само елементи от едно разискване относно възможните планове и стратегии, от документите в преписката се установява, а и BG не го оспорва сериозно, че от юли 1985 г., то е въвело приетата през предходните месеци търговска стратегия и е сключило индивидуални договори, устни или писмени, по-специално, с търговците, които търгували или са търгували с гипсови плочи на Lafarge или Iberian. Така както се установява, по-специално от една страна от точка 68 от решението, чиято точност не е оспорена и според който BG в хода на производството пред Комисията е предало копия от писмата, които предлагат и приемат месечни плащания и от друга страна от писмото на един търговец от 23 декември 1985 г., посочено по-горе, представено в приложение А към възражението и с което този търговец информира BG за съгласието си за плащанията за реклама на 500 GBP месечно в замяна на поемане на задължение за изключително снабдяване от BG, тези търговци поемат задължение, *inter alia*, да купуват гипсови плочи изключително от BG, докато BG се задължава да прави периодично, в тяхна полза, плащания за реклама. Считано от септември 1986 г. BG постепенно е преустановило плащанията за реклама, когато е въвело система за стимулиране на създаването на складова наличност (Super stockist scheme).

64. Именно в светлината на тези фактически сведения трябва да се изследва дали спорните договори са представлявали злоупотреба при използване на господстващо положение, което BG е имало.

Относно характера на злоупотреба на договореностите за изключителни покупки

65. Съдът смята като начало, че ищите са прави в своето становище, че практиката на плащания за реклама на купувачите представлява обичайна практика на търговско сътрудничество между един доставчик и неговите

разпространители. При нормална обстановка на конкурентен пазар тези договори се сключват в интерес на двете страни. Наистина с такива практики, доставчикът се опитва да си осигури сигурност на продажбите си, като обвърже търсенето, докато дистрибуторът се ползва от своя страна от сигурност при снабдяването и от допълнителни търговски средства.

66. Не е необичайно такива действия на търговско сътрудничество да имат като насрещно условие задължение за изключителни покупки, поето от получателя на тези плащания или на тези средства по отношение на неговия доставчик. Такива задължения за изключителни покупки не биха могли, по принцип, да бъдат забранени. Както Първоинстанционния съд е припомнил в Решението си от 2 юли 1992 г., *Dansk Pelsdyravlerforening/Комисия (T-61/89, Recueil стр. II-1931)*, преценка на последиците от такива задължения за функционирането на съответния пазар, зависи от особеностите на този пазар. Както Съдът заявява (решение от 28 февруари 1991, *Delimitis, C-234/89, Recueil, стр. I-935*), следва да се прецени въздействието върху пазара на такива задължения в техния особен контекст.

67. Тези съображения обаче, приложими при нормално положение на конкурентен пазар, не могат да бъдат безрезервно приети в случая на пазар, при който именно поради господстващото положение на един от икономическите оператори, конкуренцията вече е ограничена. Предприятието с господстващо положение има особено задължение това да не засяга ефективната и непроменена конкуренция на общия пазар (решение на Съда от 9 ноември 1983 г., *Michelin/Комисия, 322/81, Recueil стр. 3461, точка 57*).

68. Но когато става въпрос за естеството на оспорваното задължение, Първоинстанционният съд припомня, че както Съдът е постановил, фактът, че едно предприятие, което е с господстващо положение, обвързва, дори по тяхно искане, купувачи, чрез задължение или обещание да се снабдяват, за цялото количество или за значителна част от своите нужди, изключително от това предприятие, представлява злоупотреба при използването на това положение по смисъла на член 86 от Договора за ЕИО, независимо дали въпросното задължение е договорено без нищо повече, или то има за насрещно задължение предоставянето на отстъпки от цената (решение *Hoffmann-La Roche*, цитирано по-горе, точка 89; решение на Съда от 3 юли 1991, *AKZO/Комисия, C-62/86, Recueil стр. I-3359, точка 149*). Това разрешение е оправдано от факта, че когато, както в случая, един икономически оператор разполага със силна позиция на пазара, сключването на договори за изключителни права за доставка, което се отнася до голяма част от покупките, представлява недопустима пречка за достъпа до този пазар. Обстоятелството, ако се приеме, че то е доказано, че плащанията за реклама са представлявали отговор на искането и на нарастващата покупателна способност на търговците, не оправдава по никакъв начин включването в разглежданите договори за доставка на клауза за изключителни права. Следователно ищците не могат да твърдят, че Комисията не е установила характера на злоупотреба на разглежданата практика, без да е необходимо да се вземе решение по спора между страните за понятието изключителност на покупките след като при всяко положение от разследването се установява, че

действително спорната уговорка се е отнасяла до цялото или до почти цялото количество на покупките на клиентите.

69. Ако съществуването на господстващо положение не лишава едно предприятие, което се намира в такова положение, от правото да опазва собствените си търговски интереси, когато те са застрашени и ако това предприятие има възможността, в разумна степен, да осъществи действията, които то смята за подходящи, за да защити своите интереси, но не може да се приемат такива поведения, когато те имат за цел да засилят това господстващо положение и да злоупотребят с него (вж. решението на Съда от 14 февруари 1978 г. *United Brands/Комисия*, 27/76, *Recueil* стр. 207). От това следва, че нито доводът, според който BG имало задължението да осигури непрекъснатостта и редовността на доставките, нито доводът, извлечен от търговските практики на Iberian, не могат да бъдат одобрени (вж. решението на Първоинстанционния съд от 12 декември 1991, *Hilti/Комисия*, T-30/89, *Recueil*, стр. II-1439, точка 118, и решението на Съда от 11 ноември 1986, *British Leyland/Комисия*, 226/84, *Recueil*, стр. 3263).

70. Съдът припомня освен това, че понятието злоупотреба при използването е обективно понятие (решение *Hoffmann-La Roche*, цитирано по-горе, точка 91) и при това положение, че поведението на предприятие с господстващо положение може да бъде разглеждано като злоупотреба по смисъла на член 86 от Договора за ЕИО, независимо от наличието на каквато и да е вина. Ето защо доводът на ищите, според който BG никога не е имало намерението да обезсърчи или да отслаби Iberian, е без значение за правната квалификация на фактите.

71. Дори и да се приеме, че една от целите на тази система би могла да бъде, както твърдят ищите, да насърчава популяризирането на продуктите на гипсова основа като цяло, не може да не се направи констатацията, че тя води до предоставяне на плащания, които зависят точно от изключителната лоялност към BG и имат при това положение характер на злоупотреба, каквато и да е оценката, която ще бъде дадена на основателността на довода извлечен от липсата на лоялност към марката.

72. Също така ищите не биха могли да оправдаят с трудностите в снабдяването на техните конкуренти задълженията за предоставяне на изключителни права за доставка, които те са накарали да бъдат поети, след като те не могат сериозно да твърдят, че техните клиенти не биха били в състояние да направят изводите относно тяхната търговска политика от тези трудности.

73. Относно довода, основан на това че търговците разполагат с възможността да прекратят във всеки един момент своите договорни отношения с BG, той не може да бъде от полза, след като правото за разваляне на един договор по никакъв начин не е пречка за неговото ефективно прилагане, докато не е била използвана възможността за неговото разваляне. В това отношение е добре да се изтъкне, че едно предприятие с господстващо положение разполага с власт, която може да му позволи да налага на своите клиенти не само сключването

на такива договори, но също и тяхното запазване, правеща по този начин илюзорна правната възможност за разваляне.

74. Относно довода, според който ВГ не е осъществявало дискриминация между търговците, достатъчно е да се установи, че решението не съдържа изобщо такова обвинение и че при това положение този довод е без значение.

75. И накрая, когато става въпрос за довода относно прилагането на член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО, Съдът припомня, че от една страна решението се отнася не до прилагането на член 85 от Договора за ЕИО, а до прилагането на неговия член 86 и от друга страна и при всяко положение, че едно освобождаване от забрана съгласно член 85, параграф 3 от Договора не представлява по никакъв начин пречка за прилагането на член 86 (Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1990 г., Tetra Pak/Комисия, T-51/89, Recueil, стр. II-309).

76. От всичко изложено по-горе следва, че ищите нямат основание да твърдят, че Комисията неправилно е заключила, че системата за плащания на търговците, една от целите на която е била да се осигури изключителност на извършваните от тях покупки, представлява злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 86 от Договора за ЕИО.

77. Искането за отмяна на решението в първата му част, което се изразява в оспорването на злоупотребата с господстващо положение, следователно трябва да бъде отхвърлено.

Б - Приоритетни доставки на гипс

- Оспорваната мярка

78. Според член 2 от решението ВГ е нарушило през м. юли и м. август 1985 г., „член 86 от Договора за ЕИО, като е приложило политика, която цели да привилегирова клиентите, които не търгуват с вносни гипсови плочи и се изразява в изпълнението на приоритетни поръчки за доставка на гипс за строителството в периодите на продължаване на сроковете за доставка на този продукт, което е представлявало злоупотреба с неговото господстващо положение при доставката на гипсови плочи във Великобритания.”

79. От точки 81 - 85 и 141 - 147 от решението следва, че през м. юли 1985 г. ВГ е създадо и приложило система за приоритетни доставки на гипс на своите клиенти наречени „доялни”, т.е. на тези които не са търгували с вносни гипсови плочи. Според записка на ВГ от 29 юли 1985 г., представена като приложение 20 към исковата молба и частично цитирана в точка 81 от решението:

„In an effort to try to control the situation and also to create a position whereby we can help those loyal merchants who have not regularly bought and stocked imported plasterboard, arrangements have been made for us to accommodate a small number of priority requests. Any priority deliveries will be arranged largely at the expense of stockists of imported material and the Sales Offices have been provided with a list of customers who we know carry stocks and deal in either French or Spanish

plasterboard.” (С цел да се опитаме да контролираме положението, а също и да създадем условия, при които да можем да помагаме на лоялните търговци, които не са купували и складирали редовно вносни гипсови плочи, трябва да бъдат взети мерки, за да бъде направен малък брой приоритетни доставки. Всяка привилегия за доставка ще бъде предоставяна главно за сметка на търговците, които държат на склад вносни материали и нашите пунктове за продажба са получили списък на купувачите, за които ние знаем, че държат на склад или продават гипсови плочи внесени от Франция или от Испания.”)

80. Според решението такава практика е имала за предмет и последиствие да отстрани от пазара конкурентите на BG, които са пускали на пазара вносни гипсови плочи.

81. В решението Комисията преценява, че тази практика, за която някои „нелоялни” клиенти са информирани лично от BG и която е изложена в декларация на представител на BG до пресата, представлява злоупотреба с господстващо положение, след като критерият за подбор на търговците, които са можели да се ползват от привилегировани доставки не е бил обективен, а създаден, за да възнагради търговците, които продавали изключително гипсови плочи на BG.

- Доводи на страните

82. Ищците смятат за погрешно твърдението на Комисията, според което приемането и привеждането в действие на политика, която се изразява в изпълнение с предимство на поръчките на гипс за клиентите, които не държат на склад вносни гипсови плочи представлява злоупотреба при използването на господстващото положение на BG. В действителност Комисията не е установила, че BG има господстващо положение на пазара на гипса. Следователно тя не може да твърди, че BG използва пазара на гипс, за да злоупотребява с господстващото си положение на пазара на гипсови плочи.

83. Според ищците Комисията не е установила, нито че BG е създадо система за приоритетни доставки, нито че търговците, които са търгували с вносни гипсови плочи, е трябвало да търпят закъснения при доставките на BG, заради техния внос. Освен това ищците не приемат, че тяхното поведение, което се изразява в това временно да дават преимущество на своите лоялни клиенти, е, в каквото и да е отношение проява на злоупотреба. Те излагат освен това, че изводът направен в точка 81 от решението, според който, „ако е било необходимо да се изпълни приоритетна поръчка, е трябвало да бъде забавена доставка за търговец включен в списъка”, е неточен.

84. Ищците обясняват, че през юли 1985 г. целта на доставка в срок от три дни не е можело да бъде изпълнена и в резултат на това е определен срок за доставки от четири дни за всички клиенти, дори за клиентите, които евентуално са купували гипсови плочи с произход от Испания. Според ищците директивата, дадена на агентите е, че ако възникне положение, при което двама търговци искат да получат доставка с предимство, единият купува гипсови плочи от Испания, а другият купува гипсови плочи от BG и

производството е достатъчно само за един товар, избраният клиент ще бъде този, който е поддържал цялостни търговски отношения с BG.

85. Според BG в това не е имало никакво специално намерение да се ускорява доставката на гипс за лоялни клиенти. На практика обикновените изисквания на клиентите са изпълнени през въпросния период. Никой клиент, изключителен купувач или не на гипсови плочи на BG, не е претърпял излишно и неоправдано закъснение. Ищците оспорват, че приоритетните доставки на гипс в срок от един ден са съществени преимущество, дори и в период на недостиг. Равноправното отношение на клиентите, на което се позовава Комисията, е нереалистично в период на недостиг и задължително трябва да се определят приоритети.

86. По време на заседанието ищците са обяснили условията, при които доставката на една приоритетна поръчка на гипс на клиент, който в миналото не е бил „лоялен” по отношение на BG е забавяна. Те са подчертали, че тази поръчка е доставена само с един ден закъснение. Според ищците следователно е имало хипотетично и с много ограничен обхват предимство за „лоялните” клиенти.

87. Комисията поддържа, че обратно на твърденията на ищците, констатираната злоупотреба е без връзка с положението на ищците на пазара на гипс. Комисията освен това никога не е твърдяла, че BG е господствало на този пазар. Предоставянето на предимства при доставките на гипс е само едно от предимствата, дадени от BG на неговите клиенти, с цел да си осигури изключителност на доставките на гипсови плочи.

88. Комисията приема, че допълнителните срокове, наложени на търговците, които не дават доказателства за лоялност, не надхвърлят един ден. Това била освен това причината, поради която никаква глоба не е наложена за тази злоупотреба. Комисията смята все пак, че като предприятие с господстващо положение, BG е злоупотребило, като се е опитало да си осигури лоялността на търговците. Според нея гаранция за тази лоялност е предимството при доставките, ценно в период на недостиг. А едно предприятие с господстващо положение би трябвало да направи от равноправното отношение към клиентите основно правило на поведение и предаността не би могла да оправдае неспазването на това правило. Така очевидно би се получило прилагане на различни условия за еднакви сделки.

89. Комисията смята, че BG е използвало финансовата си мощ, за да предложи по-благоприятни условия на своите верни клиенти и за да отстрани по този начин един конкурент. Според ответника по-благоприятните условия могат да се изразяват в намаление на цените, но те могат също да се изразяват в пряко или косвено предоставяне на други изгоди, за да се гарантира изключителността на доставките на гипсови плочи. Предоставянето на предимства за доставката на гипс би било част от тези изгоди.

90. Според испанското правителство, твърдението на ищците, според което Комисията не е доказала съществуването на господстващо положение на BG на пазара на гипс, трудно може да бъде разбрано. Наистина от решението

следва, че както господстващото положение на BG, така и злоупотребата с това положение са отнасят до пазара на гипсови плочи. Освен това обстоятелството, че предпочитанието, дадено на обичайните клиенти в период на недостиг е обичайна практика, не може да изключи възможността тази практика да представлява злоупотреба, когато, както в случая, тя цели да засили ефекта, получен от другите мерки, които имат определена цел, в случая да попречат на вноса.

91. Iberian изтъква, че една система на преимуществени доставки в своята същност е изключителна. То подчертава, че влиянието, както икономическо, така и психологическо упражнено от едно господстващо дружество може да направи всяко нарушение на правилата на конкуренцията изключително увреждащо интересите на предприятията, които са в конкуренция с подобно дружество. Дори закъсненията в доставките никога да не са надвишавали един ден, или недостигът да не е бил продължителен, тези обстоятелства не биха могли да намалят ефекта на отстраняване, получен в резултат от поведението на ищите.

- Съображения на Съда

92. Съдът отбелязва на първо място, че анализът на съответния пазар се намира от гледна точка на неговото определяне според продукта, в точки 13 - 20 и 106 - 109 от решението. Според точка 106 „настоящото дело се отнася до търговското поведение на ВРВ, като доставчик на гипсови плочи и неговите последици за конкуренцията и търговията на пазара на гипсовите плочи, по - специално по отношение на конкурентните доставчици на този продукт. Преди всичко съответният продукт следва да се разглежда като гипсовата плоча”. Следователно с основание Комисията поддържа, че въпросът дали BG е с господстващо положение на пазара на гипса е без значение за решаването на спора.

93. Съдът смята, че за да бъдат практиките, приети на пазара на гипс, в състояние да имат за предмет или за резултат да засегнат конкуренцията на пазара на гипсови плочи, е необходимо от една страна икономическите оператори, различни от BG и, по-специално, дистрибуторите, жертва на заявените практики, да присъстват на единия и на другия от двата пазара, което не е оспорено, и от друга страна функционирането на пазара на гипса да има някои характерни особености. В тази насока решението изтъква в точки 143 и 146, че ефектът от практика е толкова по-ефикасен, колкото възможностите за заместване, с които разполагат купувачите при тяхното снабдяване на пазара на гипс са малки, поради техническите характеристики на продукта, които ограничават значително възможностите за заместване и смяна на доставчика и поставят клиентите на пазара на гипс в положение на зависимост по отношение на своя доставчик. Освен това грешката за която се твърди, че се съдържа в точка 81 от решението, дори да се приеме, че е доказана, не може да има никакво значение за доводите на Комисията. При това положение търговците не биха могли да избегнат при еднакви условия за тях сроковете за доставка на гипс, които са им наложени от техния доставчик BG. Следователно, въведената практика, доколкото тя наказва тези от

купувачите на гипс, които не му били „лоялни” на пазара на гипсовите плочи, наистина е имала за цел да засегне функционирането на този пазар.

94. Относно характера на злоупотреба на въпросната практика, Съдът изтъква, че ако както твърдят ищците, е възможно едно предприятие с господстващо положение и освен това е нормална търговска политика в период на недостиг да определя критериите за предимство при изпълняване на поръчки, тези критерии трябва да бъдат обективни и да нямат никакъв дискриминационен характер. Те трябва да бъдат обективно оправдани при спазване на правилата, които ръководят лоялната конкуренция между икономически оператори. Член 86 от Договора забранява на едно господстващо предприятие да засилва положението си като прибегва до средства, различни от тези, които спадат към една конкуренция чрез заслугите (Решение от 3 юли 1991 г. AKZO/Комисия, цитирано по-горе, точки 69 и 70). Това не е така при критерия, избран в случая от BG, който се основава на разграничението от една страна на клиентите, които търгуват с вносни гипсови плочи и произведени от някои от неговите конкуренти и от друга страна, „лоялните” клиенти, които се снабдявали от BG. Такъв критерий, който се изразява в това да се осигурят еднакви услуги при различни условия, сам по себе си има антиконкурентен характер поради дискриминационната цел, която той преследва и поради ефекта от отстраняване, който може да се получи като резултат от него. Това заключение не може да бъде оспорено поради ограничения характер на периода - лятото на 1985 г., по време на който е осъществена злоупотребата нито поради заявеното обстоятелство, че закъсненията в доставките, наложени на някои клиенти в сравнение с клиентите наричани „лоялни”, не могат да надвишават един ден. Тези факти освен това са взети предвид от Комисията, която не е наложила глоба на BG за това нарушение.

95. Освен това Съдът припомня, че когато става въпрос за поведението на предприятие с господстващо положение на даден пазар, където, само поради този факт, конкурентната структура вече е отслабена, всяко допълнително ограничаване на тази конкурентна структура може да представлява злоупотреба при използване на така придобитото господстващо положение (Решение Hoffmann-La Roche, цитирано по-горе).

96. От това следва, че изключването на конкурентите, целено от BG, благодарение на предимството, дадено на поръчките на гипс, направени от клиенти, които не търгуват с вносни гипсови плочи, практика, чиято реализация не може сериозно да бъде отричана, както се установява именно в точки 84 и 145 от решението, чиято точност не е оспорена, съставлява злоупотреба при използването по смисъла на член 86 от Договора, на неговото господстващо положение на пазара на доставките на гипсови плочи.

97. От изложеното по-горе следва, че искането за отмяна на решението във втората му част, в която ищците оспорват, че са злоупотребили с господстващото положение, трябва да бъде, така както е направено от тях, отхвърлено.

98. Все пак Съдът, който трябва, когато са налице условията за това, да установи служебно достатъчно явно неспазване на задълженията, наложени на Комисията с член 190 от Договора (Решение Dansk Pelsdyravlereforening/Комисия, цитирано по-горе), установява, че ако член 2 от диспозитива на решението се позовава на практики, въведени през м. юли и м. август 1985 г., основата на решението (точка 141 и още по-специално в точка 169), на която Комисията излага причината, поради която тя не е наложила глоба за това нарушение, се позовава само на практики, въведени през м. август 1985 г. А когато става въпрос за практики, за които не е оспорено, че те са осъществени само през един кратък период, следвало е Комисията да определи с още по-голяма точност периода, през който те са могли да нарушат конкуренцията на съответния пазар. Освен това в отговор на въпросите, които са Ж поставени от Съда, Комисията, за да обоснове липсата на противоречие между член 2 от диспозитива и точка 169 от мотивите на решението, изрично е признала, че решението се прилага по отношение на практиките, които са „създадени” през м. юли 1985 г. А едно нарушение на член 86 може да бъде санкционирано, само доколкото то е установено по съответния ред. Следователно по този точка, решението е опорочено от липса на достатъчни мотиви и освен това от правна грешка и следва Съдът да отмени член 2 от решението, само в частта, в която се отнася до практика прилагана през м. юли 1985 г.

В – Практиките, въведени в Ирландия и в Северна Ирландия

- Оспорваната мярка

99. В член 3 от решението Комисията заявява, че ВРВ чрез своя филиал ВG е злоупотребило с господстващото си положение на пазара на доставка на гипсови плочи в Ирландия и Северна Ирландия с това, че от една страна е упражнила през м. юни и м. юли 1985 г., натиск върху една група вносител и е успяла да ги накара да се откажат да внасят гипсови плочи в Северна Ирландия и от друга страна е направила между м. юни и м. декември 1985 г. намаления на цените за търговците, установени в Северна Ирландия при условие, че те не продават вносни гипсови плочи.

100. Съгласно решението (точки 4 и 86) ВРВ е чрез своя филиал GIL единственият производител на гипсови плочи на остров Ирландия. Според собствените си оценки неговият пазарен дял е 93 % в Ирландия и 90 % в Северна Ирландия. В Северна Ирландия ВG търгува гипсовите плочи, внесени от Ирландия, където те се произвеждат от GIL.

101. Практиките, въведени в Ирландия и Северна Ирландия са описани в точки 86 - 103 от решението и определени от гледна точка на член 86 от Договора, в точки 148 - 152.

102. Решението (точка 102) упоменава вътрешна записка на ВG за вноса в Северна Ирландия, според която търговците поискали неговата помощ, за да се защитят от вноса. Според записката инициативата, приета от ВG в отговор на това искане се е увенчала с успех и е довела до това, че на въпросния износител е спрял достъпът до търговците.

103. В точки 91 и 92 решението се упоменава също записка на BG от 14 юни 1985 г., според която консорциум на най-големите търговци в Северна Ирландия е създал агенция, за да внася гипсови плочи от Испания. BG е съобщило на тези търговци, че счита пазара на Северна Ирландия за свой и имало намерение да запази максимална част от него. Тази записка уточнявала, че всякакви отстъпки от цената ще бъдат отказани на търговците, които внасяли гипсови плочи, докато в същото време BG предлагало да даде на другите търговци от Северна Ирландия намаление на цената на гипса и допълнително намаление на цената на неговите гипсови плочи със същите размери, както вносните плочи. Именно предоставянето на тези намаления е поставено в зависимост от условието BG да бъде определено като изключителен доставчик. Освен това верните търговци ще се ползват от доставки с предимство във натоварени периоди. На 17 юни 1985 г. BG е съобщило писмено тези мерки на търговците от Северна Ирландия.

104. Според решението (точка 94) във вътрешна записка на BG във връзка с подготовката на среща с вносителите, състояла се на 2 юли 1985 г., в седалището на BG, се упоменава за предложение за мерки, в случай че те биха били склонни да се съгласят да не внасят повече. По време на тази среща, последвана от друга такава на 15 юли 1985 г. в Белфаст (точка 95), BG е упражнило натиск върху вносителите, за да ги принуди да се откажат да внасят гипсови плочи.

105. В решението се уточнява (точка 97), че подготвителна записка за заседанието от юли 1985 г. на изпълнителното ръководство на BPВ съобщава, че група търговци са внесли гипсови плочи през Белфаст и BG е реагирало като е предоставило отстъпка от цената на лоялните клиенти. Според цитираната записка тази реакция „е имала като последствие да доведе групата търговци на масата на преговорите и изглежда, че в момента те са склонни да се откажат от вноса в резултат на нашите разисквания”.

106. В точка 98 от решението се отбелязва, че на 7 август 1985 г., BG е потвърдило прилагането на отстъпките за количество по отношение на търговците от Северна Ирландия, които са реализирали определен годишен оборот с BG, при условие че те допринасят за популяризирането на продуктите BG и че BG получи изключителни права на доставка. BG е премахнало това намаление в края на 1985 г., като счита, че то е използвано от получателите в ценова конкуренция с други търговци.

107. В решението се допълва (точка 100), че по време на среща, проведена на 12 септември 1985 г., с търговците, които осъществявали внос, BG е приело да им изплати с обратна дата три четвърти от намаленията, които са предназначени за лоялните търговци, до датата на която са решили да преустановят вноса. Това е станало „като се има предвид” анулирането на вноса.

108. Отново съгласно решението (точка 148) премахването на отстъпки, които BG правело за търговците от Северна Ирландия, за които то знаело, че имат намерение да внасят испански гипсови плочи, има за цел да накаже тези

търговци. Допълнителните намаления, които са предложени на всички търговци, при условие че се снабдяват изключително от BG и не търгуват с вносни продукти, имат също за цел да накажат вносителите. Този натиск се засилил с други стимули за отказ от внос, като прилагането на поверителна количествена отстъпка или обещание за плащане, ако бъде сложен край на вноса.

109. Решението (точки 149 - 151) окачествява всички мерки описани по-горе като злоупотреба с господстващо положение, тъй като от една страна те имат за цел да накарат да се спре вноса и имат очаквания резултат, а от друга страна те са засилили отношенията, свързани с изключителните права между BG и търговците.

Доводите на страните

110. Ищците изтъкват, че поведението на BG в Северна Ирландия не може да е злоупотреба с използване на господстващо положение. Те поддържат, че в решението се тълкува неправилно положението на пазара на Северна Ирландия. Въвеждането на намаления на цените не е инициатива, която цели да попречи на конкуренцията на вносни гипсови плочи, а отговор на заплахата на група от четирима търговци от Северна Ирландия да продават гипсови плочи, внесени от Испания на нереално ниски цени за привличане на клиентите. BG е опитало да защити своите законни интереси и тези на своите клиенти и неговото поведение допринесло за запазване и засилване на конкуренцията.

111. В това отношение BG смята, че дори предприятие с господстващо положение има право на законна защита срещу дейности, които сериозно дестабилизируют пазара. Според него невъзможно е да се бориш, като изтъкваш качествата, присъщи на продукта, срещу привлекателните цени, предложени от безскрупулни търговци, осигурили си, за сметка на своите конкуренти, източник за снабдяване.

112. В отговор на възраженията на испанското правителство, ищците са изтъкнали, че именно след оплакване за дъмпинг, направено от GIL, EPYSA е поело по отношение на Комисията задължения във връзка с цените, които са приети от нея, в Решение 85/209/ЕИО от 26 март 1985 г. относно приемане на задължения, поети в рамките на антидъмпинговото разследване относно вноса в Ирландската република и в Северна Ирландия на гипсови плочи с произход от Испания и за приключване на разследването (ОВ L 89, стр. 65). Затова неправилно испанското правителство твърди, че това оплакване е оставено без последствие. BG е отговорило на това ново положение на пазара като е предложило да намали отстъпките, предоставени на четиримата търговци и се съгласява на по-големи отстъпки за другите търговци. Този отговор не би могъл да се разглежда като злоупотреба.

113. Комисията заявява относно условията, свързани със системата за отстъпки, ползването от които е подчинено на задължение за предоставяне на изключителни права за доставка на продуктите на BG, че единственото приемливо поведение за господстващо предприятие е конкуренцията,

основана на ефективност. Тя припомня, че ищците са приели, че поради взетите мерки е трудно на вносителите на гипсови плочи да проникнат на пазара.

114. По време на съдебното заседание Комисията е подчертала от една страна, че мерките, взети от BG са имали за цел да попречат на съответните четирима търговци да използват вноса си, за да ощетят позициите на BG и от друга страна, че процедурата за дъмпинг, посочена от ищците е протекла в началото на 1985 г., т.е., преди периода, по време на който е установена злоупотребата.

115. Според испанското правителство по никакъв начин не е доказано, обратно на доводите на ищците, че вносните цени са представлявали нелоялна конкуренция. При всички положения не би могло да се нарушава закона, под претекст да се избегне положения, за която се твърди, че е несправедливо. Според испанското правителство, оплакването за дъмпинг, постъпило от GIL, е оставено без последствия от Комисията. Мерките, взети от ирландските търговци, като са се обединили, за да управляват колективно вноса, който идва от Испания, са представлявали единственото средство да се избегне натискът, упражняван от ВРВ.

116. Iberian от своя страна поддържа, че резултатът на отстраняването, последствие от поведението на ищците на пазара на Ирландия и Северна Ирландия, е очевиден. Според него отстъпките, направени на търговците от Северна Ирландия, са имали като неизбежна последствие премахването на достъпа до пазара и следователно ефективното изключване на нови конкуренти.

- Съображения на Съда

117. Съдът припомня на първо място, че ако господстващо положение не би могло да лиши предприятието, което се намира в такова положение от правото да опази своите собствени търговски интереси, когато те са застрашени, и ако трябва да му се признае в разумна степен, възможността да извършва действията, които то смята за подходящи с оглед защита на посочените интереси, не могат да се приемат такива прояви, когато действителната им цел е да засилят това господстващо положение и да злоупотребят с него (Решение United Brands/Комисия, цитирано по-горе).

118. Съдът смята, че на едно предприятие с господстващо положение не е позволено да взема по своя собствена инициатива мерки, които целят да осъществят репресии срещу търговски практики, които то смята за незаконни или нелоялни. Следователно без значение е дали мерките, посочени в решението са приети в отговор на нереално ниските цени за привличане на клиенти, прилагани от някои конкуренти или, както твърдят ищците, които се позовават именно в това отношение на документите, представени като приложения 22 и 23 към исковата молба, за да предотвратят нереално ниските цени за привличане на клиенти, които възнамеряват да прилагат, някои търговци по отношение на вносни продукти. Единственият въпрос, който има значение е дали, като е използвало средства, различни от тези, които ръководят една нормална конкуренция на продуктите на основата на работата на

търговци, оспорваното поведение е имало за цел или е могло да има като резултат повлияване на структурата на пазара, където в резултат точно на присъствието на въпросното предприятие, степента на конкуренция е вече отслабена (Решение Michelin/Комисия, цитирано по-горе).

119. В тази насока Съдът смята на първо място, че се установява достатъчно ясно от писмените доказателства, не оспорени в това отношение, предоставени му, така както са анализирани по-горе при представянето на решението, че BG е решило да премахне отстъпката от 4 %, която то дава на търговците от Северна Ирландия, за които то е научило, че имат намерение да внасят гипсови плочи от Испания. В същото време то решава да направи отстъпка от 5 % на търговците, които биха приели да се снабдяват изключително с продукти, произведени от него. Една такава практика със своя дискриминационен характер е имала очевидно за цел да накаже търговците, които са възнамерявали да внасят гипсови плочи и да ги разубеди да правят това, като по този начин подобри допълнително положението на BG на пазара на гипсовите плочи.

120. Съдът припомня на второ място, че както Съдът вече е решил (делото Michelin/Комисия, цитирано по-горе), представлява злоупотреба по смисъла на член 86 от Договора, въвеждането от един доставчик, който се намира в господстващо положение и по отношение на който поради това клиентът се намира в положение на зависимост, повече или по-малко подчертана, на каквато и да е форма на отстъпка за лоялност, чрез която доставчикът се опитва, посредством финансови облаги, да попречи на своите клиенти да се снабдяват от неговите конкуренти. В случая направените отстъпки между м. юни и м. декември 1985 г., на търговците на строителни материали в Северна Ирландия, действително са имали за цел да им попречат да се снабдяват от конкурентни доставчици, след като е установено в достатъчна степен, че тези отстъпки, подчинени на условие за изключителни права, са предполагали задължително, тези които се ползват от тях, да не търгуват с вносни гипсови плочи. Няма голямо значение в това отношение, че както твърдят ищците, договореностите за изключителни права на доставка, от които е зависело ползването на спорните намаления, са само едно, наред с други условия, наложени на търговците.

121. От всичко изложено по-горе следва, че в третата част, искането за отмяна на решението, основано на недоказаност на злоупотребата с господстващо положение, така както е установено в решението, трябва да бъде отхвърлено.

122. От изложените по-горе съображения е видно, че от една страна искането за отмяна на решението, което се основава на недоказаност на характера на злоупотреба на оспорваните практики, трябва да бъде отхвърлено и от друга страна член 2 от решението трябва да бъде отменен в частта, в която се отнася до практики, осъществени през м. юли 1985 г.

II - Относно последствията върху търговията между държавите-членки

123. Второто основание за отмяна, свързано с липсата на доказателства за нарушаването на член 86 от Договора, се отнася до последствията от практиките на BG за търговията между държавите-членки.

- Оспорваната мярка

124. Анализът на въздействието на описаните по-горе практики върху търговията между държавите-членки е предмет на точки 153 - 159 от решението. Относно злоупотребата на BG с неговото господстващо положение на пазара на Великобритания, в решението се посочва в точка 153, че BG е единственият производител в страната и неговите единствени конкуренти са вносителите. Следователно мерките, взети от BG могат да имат съществен резултат върху вноса от други държави-членки, по-специално, Франция и от 1 януари 1986 г., датата на нейното присъединяване към Общността, Испания.

125. Според решението (точки 154 - 157) мерките, взети от BG, които целят да обвържат клиентите за доставката на гипсови плочи и да ги разубедят да търгуват с вносни гипсови плочи са имали за резултат да изключат едновременно Lafarge и Iberian от търговията с търговците. А когато търговията между държавите вече е ограничена от други фактори, всяко действие способно да я ограничи още повече, е в разрез с правилата за конкуренцията от Договора. Това е по-специално положението, когато отстраняването от този търговски обмен има за следствие да засили един квази-монопол в държава-членка. В случая е важно да се запази търговията между държавите-членки, не само като източник на ефективна конкуренция, но също и като евентуално предварително условие за създаване на нови производствени мощности във Великобритания. Мерките, взети от BG, са можели също да отстранят или отслабят Iberian и да засилят господстващото положение на BG на британския пазар, по-специално, неговата силова позиция по отношение на Lafarge и други възможни вносители.

126. Що се отнася до мерките, взети от BG в Северна Ирландия, в решението се заявява, в точки 158 и 159, че отстраняването на конкуренцията на групата на търговците, които внасят гипсови плочи от Испания, може да доведе до възстановяване на монопола на BG и неговата пазарна мощ и то още повече, тъй като тези практики се отнасяли също до плочите, произведени от EPYSA и приети свободно в Ирландия, както и всички вносни гипсови плочи, каквато и да е държавата-членка на техния произход. Като се има предвид, че BG е единственият доставчик на гипсови плочи в Северна Ирландия и почти всички гипсови плочи, които то доставя в Северна Ирландия са произведени в Ирландия и внесени от тази държава-членка, мерките, взети, за да се попречи на вноса на гипсови плочи, които идват от Испания, са създали насока на търговията, която не би съществувала в тяхно отсъствие. По този начин те са засегнали пряко търговията между държави-членки.

- Доводи на страните

127. Ищците твърдят, че практиките, които според Комисията обвързвали клиентите за доставката на гипсови плочи, ако се предположи, че са доказани,

не са в състояние да засегнат търговията. Единственият търговски обмен, който би могъл да бъде засегнат е този между Обединеното кралство, Кралство Испания и Франция. А една голяма част от търговските практики, които решението разглежда като нарушение на член 86 от Договора се е осъществила преди Кралство Испания да се присъедини към Общността. Що се отнася до обмена с Франция, Lafarge, според иштите е достигнал в Обединеното кралство нивото на продажбите, които то си е определило и не е търсело нови клиенти. Според иштите структурата и естеството на пазара на гипсови плочи в Обединеното кралство и в Ирландия са такива, че поведението на BG не е можело и в действителност не е засегнало международната търговия. Поради стойността на изпращането на гипсовите плочи по море и предимствата, които има поставянето на инсталации за производство близо до мястото на използване, не е икономически осъществимо да се снабдяват в широк мащаб и през продължителни периоди пазарите на Великобритания и Ирландия от чужбина, което освен това Комисията е приела по време на заседанието. Съществувала освен това на пазара на гипсови плочи една специфична необходимост от редовност на доставките и от предлагане на широка гама продукти, която не би могла да бъде задоволена от доставчици, които не разполагат с производствени структури на територията на Обединеното кралство и Ирландия. Относно Северна Ирландия, по-специално, иштите оспорват, че нормалната насока на обмена между Ирландия и Северна Ирландия е променена от заявените практики на BG и се позовават в тази насока на решението на Съда от 31 май 1979 г. Hugin/Комисия (22/78, Recueil, стр. 1869).

128. Иштите твърдят на последно място, че гипсовите плочи, внесени в Северна Ирландия са продавани на хищнически цени, което е потвърдено от антидъмпинговите мерки, приети от Общността. Що се отнася до въвеждането на политиката на BG при доставки на гипс с предимство, BG твърди, че Комисията е пренебрегнала свидетелските показания на неговия търговски директор г-н J. H. Garner по време на заседанието. То поддържа, че теоретичният довод на Комисията е без стойност от гледна точка на фактите по случая. Не е имало никакъв друг конкурент освен Lafarge и Iberian, а и те са конкуренти само в един много ограничен смисъл. Redland и Knauf, които са истински конкуренти, не са възпрепятствани да влязат на пазара на Обединеното кралство. Иштите припомнят освен това, че вносът от Испания е продължил с посредничеството на Ulster Partitions Ltd.

129. Комисията оспорва твърденията на иштите, според които поведението на BG не може да засегне търговията между държавите-членки. Тя припомня, че Iberian и Lafarge са внасяли наистина гипсови плочи и този внос не е незначителен. Освен това едно трето предприятие е започнало да внася гипсови плочи в Северна Ирландия след действието, предприето от BG, което доказва, че тази дейност е икономически целесъобразна. Отстраняването от съществуващата търговия в рамките на Общността е довело до засилване на квази-монопола в една държава-членка и следователно има въздействие върху структурата на конкуренцията в Общността. Важно е да се запази търговията между държавите-членки, като източник на реална конкуренция на BG и като евентуално предварително условие за установяване на нови производствени мощности във Великобритания. Според Комисията злоупотребата в

поведението на BG, която се изразява в обвързването на клиентите за доставката на гипсови плочи, което е възникнало по повод на вноса от Франция и Испания, означава, че клиентите на BG не могат да купят нито една плоча от друга държава-членка.

130. Относно довода на BG за вноса от Испания, по време когато тя не е членка на Общността, Комисията подчертава, че тя се е съобразила с това обстоятелство при определяне на глобата.

131. Що се отнася до положението в Северна Ирландия, Комисията е на мнение, че сегашното положение е различно от установеното по делото Hugin/Комисия (решение, цитирано по-горе), тъй като в този случай е имало реална търговия с гипсови плочи между Обединеното кралство и Ирландия от една страна, и други държави-членки от друга страна. Комисията подчертава, че търговията, на която се позовава BG, е тази която би съществувала, ако не съществуваше злоупотреба в поведението му. Този обмен е включвал внос от Испания и Ирландия. Злоупотребата в поведението следователно е с цел да засегне пряко търговията между държавите-членки.

132. Комисията прави препратка към решението по въпроса дали гипсовите плочи от Испания са внасяни в Ирландия и Северна Ирландия на пазарни цени. Дейностите на Redland и на Knauf потвърждават съображенията на Комисията, която подчертава, че Redland е получил 5 % от пазара само със собствения си внос, още преди да създаде собствена производствена структура във Великобритания.

133. Испанското правителство смята, че твърденията на ищите, според които от една страна търговските практики, които Комисията смята за противоречащи на член 86 от Договора предхождат датата на присъединяване на Кралство Испания към Общността, а от друга страна дейностите на BG не са могли да произведат доловимо вредно въздействие върху международната търговия, са неточни, тъй като според член 1 от решението въпросните практики са продължили до м. август 1986 г. или до дата, към която Кралство Испания вече е член на Общността. Освен това EPYSA не е единственото ошетенно предприятие: Lafarge, френско предприятие и Iberian, британско предприятие също са ошетени. Съществуването на опити за проникване на пазара на Великобритания и Ирландия показват освен това, че търговията между държавите е изпълнима. Следователно испанското правителство смята, че поведението на ищите е такова, че може да има последствия, преки или косвени, реални или възможни за потоците на вноса между държавите-членки и то може да попречи по този начин на взаимното икономическо проникване, търсено с Договора.

- Съображения на Съда

134. Що се отнася до условието за засягане на търговията между държавите-членки, добре е да се припомни в началото, че за да бъде приложим член 86, трябва и е достатъчно поведението на злоупотреба да засегне търговията между държавите-членки. В тази връзка не е необходимо да се установи съществуването на актуално и реално въздействие върху търговията между

държавите. В действителност, условието за засягане на търговията трябва да се счита изпълнено винаги когато се установява, че търговията в рамките на Общността е реално засегната, или че е засегната най-малкото потенциално, съществено (вж., по-специално, Решенията на Съда Michelin/Комисия, цитирано по-горе, точка 104, и Решение от 23 април 1991 г., Hoefner и Elser, C-41/90, Recueil, стр. I-1979, точка 32).

135. В настоящия случай Съдът установява, че въпросните мерки са разделили пазара на Обединеното кралство, като са засегнали директно търговските потоци, актуални или потенциални между Франция и Испания от една страна и Обединеното кралство от друга страна. Търговските потоци между Ирландия и Северна Ирландия също са засегнати. Облагодетелстването на клиентите, които не търгуват с вносни гипсови плочи е представлявало пречка за търговията на територията на Обединеното кралство, с вносни гипсови плочи. И накрая, както заявява Комисията, практиките, въведени на остров Ирландия са имали за цел като попречат на вноса да запазят съществуващите търговски потоци, тъй като продуктите, търгувани в Северна Ирландия са изключително от внос на продукти, произведени в Ирландия от GIL. Следователно, тези практики са довели до търговски потоци, различни от тези, които биха се получили в резултат на пазар, отворен за конкуренцията.

136. Що се отнася до довода на ишците, според който икономически не би било възможно да се снабдява в голям мащаб и през продължителни периоди територията на Обединеното кралство и условията за търговски обмен, актуални и потенциални, между държавите-членки не съществуват, Съдът констатира, че към момента на въпросните практики, реално е съществувал на територията на Обединеното кралство, внос от Испания и Франция. Според неоспорими данни, посочени в точки 32 и 36 от решението, този внос през 1985 г. е достигнал 3,3 милиона m² за Lafarge и 1,8 милиона m² за Iberian. Този внос е пряко засегнат от оспорваните мерки. В тази връзка е без значение отговорът на въпроса дали, както твърдят ишците, Lafarge е смятал, че е достигнал целите за търговията, които си е поставил във Великобритания и не е смятал да пристъпва към разширяване на продажбите си на тази територия.

137. Относно доводът, че практиките, посочени в член 2, доколкото те са осъществени през м. август 1985 г. и в член 3 от решението, са от преди присъединяването на Кралство Испания към Общността, Съдът припомня на първо място, че както е решил Съдът (Решение от 16 март 1974 г. Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, 6/73 и 7/73, Recueil, стр. 223), обстоятелството, че въпросните практики застрашават търговията с една или повече трети страни не е достатъчно само по себе си, за да бъде изключена възможността, условието за засягане на търговията, изисквано за прилагане на членове 85 или 86 да може да бъде считано за изпълнено. Съдът припомня след това, че мерките, взети от ВГ във Великобритания, в случая не само са засегнали вноса, който идва от Испания, но са направили по-трудно пускането на пазара на територията на Обединеното кралство на гипсовите плочи, произведени в трети страни, приети да се търгуват свободно на територията на други държави-членки.

138. И накрая относно практиките, посочени в член 1 от решението, Съдът констатира от една страна, че част от тях са след датата 1 януари 1986 г., на която Кралство Испания се е присъединило към Общността и от друга страна, че така договореното задължение за предоставяне на изключителни права за доставка, също е можело да направи по-труден достъпа до пазара на Великобритания за даден вносител, и следователно да засегне най-малко потенциално, търговските потоци в рамките на Общността. Като се има предвид силната позиция на ищите на пазара на Великобритания и световния пазар, това засягане трябва да се счита за достатъчно съществено.

139. От изложеното по-горе следва, че мерките и практиките, приети от ВГ са такива, че могат да окажат достатъчно съществено влияние, реално или потенциално върху търговията в рамките на Общността. При това положение искането за отмяна на решението основано на твърдението, че оспорваните практики не могат да окажат влияние върху търговията, трябва да бъде отхвърлено.

Относно твърденията свързани с отговорността за нарушението и размера на глобите

140. Както е посочено (вж. по-горе точка 10), член 4 от решението налага на ВГ глоба от 3 милиона ECU, заради практиките на изключителни права за доставка, посочени в член 1 от решението и глоба в размер на 150 000 ECU на ВРВ, заради практиките, въведени в Ирландия и Северна Ирландия, посочени в член 3 от решението. Не е наложена никаква глоба за практиките на привилегировани доставки на гипс, които са предмет на член 2 от диспозитива на решението. Ищите оспорват едновременно налагането на глоба на ВРВ, заради практиките, въведени в Ирландия, и размера на наложените глоби.

Относно налагането на глоба на ВРВ

- Оспорваната мярка

141. В своето решение (точка 165), „Комисията смята, че злоупотребите, извършени в Северна Ирландия, с господстващото положение, притежавано от ВРВ, на остров Ирландия, следва също да бъдат наказани с глоба.”

- Доводи на страните

142. Според ищите решението трябва да бъде отменено в частта за глобата, наложена на ВРВ поради липса на достатъчно мотиви. Те смятат, че няма никакво основание да се приписва на ВРВ отговорност за действията на ВГ в Северна Ирландия. Решението не съдържа никаква обосновка в тази насока. Напротив параграфи 87 - 103, в които са описани фактите, които са се случили в Северна Ирландия и параграфите 141 - 152, в които са изследвани правните последици, които Комисията извлича от тях, се отнасят изключително до мерките, взети от ВГ. Единственото упоменаване на ВРВ, което се съдържа в решението, което е и освен това неточно, е при посочване на обичайните доклади на изпълнителното ръководство на ВРВ. А всъщност от тези доклади

се установява, че ВРВ е информирано едва в последствие и най-общо, че то не е взело никакво участие в осъществяването на практиките, посочени в тези доклади. Ищците не виждат никаква причина, която да обоснове налагането на глоба на ВРВ.

143. Ищците изтъкват, че решението се отнася до факти, които са се случили само в Северна Ирландия, а не на целия остров Ирландия и смятат, че фактът, че гипсовите плочи, които са произведени в Ирландия от GIL, друго дружество, което принадлежи към тяхната група, е факт без значение. Фактът, който има значение, е продажбата на гипсови плочи от ВG. Те подчертават, че системата за отстъпки от цената, въведена в Северна Ирландия е ръководена от ВG, а не от ВРВ. А ВG осъществява дейността си напълно независимо.

144. По време на заседанието ищците са поддържали, че решението трябва да бъде отменено по съображения, че вменяването на отговорност за злоупотребата с господстващо положение в Северна Ирландия на ВРВ вместо на ВG, не е изобщо обосновано. Според тях само в пледоариите, представени на Съда, Комисията обяснявала причините, поради които е постъпила така. Ищците оспорват, че няма основание да се приеме, че дружество майка е отговорно за действията на своя филиал само поради факта, че то е информирано за неговите действия. Те подчертават, че обратно на положението, посочено в Решението на Съда от 25 октомври 1983 г., AEG/Комисия (107/82, Recueil стр. 3151), търговската политика, следвана в случая от филиалите на ВРВ, не е определена от дружеството майка. И накрая ищците смятат, че ако логическите разсъждения на Комисията са точни, не е ясно защо глобите, които се отнасят до действията на ВG във Великобритания не са наложени на ВРВ.

145. Според Комисията твърдението на ВРВ, според което не е имало законно основание да му бъдат приписвани действията на неговия филиал ВG, когато става въпрос за пазара на Северна Ирландия, трябва да бъде отхвърлено. Тя изтъква в тази връзка, че ВРВ има господстващо положение в Ирландия на пазара на доставките на гипсови плочи, с което то е злоупотребило чрез действията на своя 100 % филиал, ВG. Следователно ВРВ и ВG следва да се разглеждат като образуващи едно единствено предприятие, когато става въпрос за действията в Северна Ирландия. Изпълнителното ръководство на ВРВ постоянно е информиран за мерките, взети от ВG в Северна Ирландия за борба срещу вноса.

146. В отговор на въпросите, поставени от Съда, Комисията е уточнила, че ако ВG е подходящият получател на решението, когато става въпрос за действия, установени на пазара на Великобритания, това не е така за тези, които са осъществени на ирландския пазар, където е трябвало да се взема предвид присъствието на два филиала на ВРВ, тъй като това холдингово дружество се е интересувало директно от ирландския пазар, както се установява от точки 90, 97 - 102 от решението. Ето защо Комисията е преценила, че за този пазар дружеството майка е трябвало да бъде получател на решението.

147. Испанското правителство изтъква, че ВG е филиал на 100 % на ВРВ и смята, че то е отговорно за дейността на ВG в Северна Ирландия. Фактът, че

филиалът има отделна правосубектност, не е достатъчен, за да се изключи възможността неговото поведение да бъде приписано на дружеството майка (Решение на Съда от 14 юли 1972 г., ICI/Комисия, 48/69, Recueil, стр. 619). Испанското правителство припомня, че поведението на BG и на BPB се е характеризирало с единност в действията, следователно двете дружества трябва да бъдат разглеждани като образуващи една единствена икономическа общност. Поради това санкционираното поведение трябва да им бъде приписано солидарно.

- Съображения на Съда

148. За да упражни своя контрол за законност на решението, доколкото то се отнася до приписване на BPB на отговорност за практиките на BG на ирландския пазар, Съдът е този, който трябва да прецени дали, както твърди Комисията, в решението тя е мотивирала достатъчно приписването на отговорност на BPB за поведението на BG на този пазар.

149. Що се отнася до възможността на дружество майка да бъде приписана вината за поведението на филиал, Съдът припомня, че подобно поведение може да бъде приписано на дружеството майка, когато филиалът не определя самостоятелно своята линия на поведение на пазара, а спазва инструкциите, които са му дадени от дружеството майка (Решение ICI/Комисия, цитирано по горе, точка 133). По принцип за филиал притежаван на 100 %, трябва да се изтъкне, че той задължително следва политиката, начертана от дружеството майка (Решение AEG/Комисия, цитирано по-горе, точка 50).

150. В случая Съдът заявява, че BPB е холдингово дружество, което действа във Великобритания чрез BG, което то контролира на 100%. Във Великобритания BG осъществява само пускането на пазара на собствената си продукция. Относно Ирландия продуктите на гипсова основа се произвеждат от GIL, също филиал на 100 % на BPB. В Северна Ирландия продуктите на групата се продават от BG. Независимо че една малка част от тези продукти се е състояла, към момента на разглежданите събития, от продукти на самата BG, основната част от продажбите идвала от внос от Ирландия, осъществен от BG, което за тази цел купувало въпросните продукти от GIL.

151. В тази връзка следва да се изтъкне, че за разлика от пазара на Великобритания, господстващото положение на BPB на пазара на остров Ирландия, взет като едно цяло, което освен това не е оспорено, се основава на съществуването на два филиала, единият от които осигурява на територията на Северна Ирландия, търговия с продукти, произведени от другия, докато другият осигурява сам, както производството, така и търговията на своите собствени продукти в Ирландия. От това следва, че обратно на пазара във Великобритания нито господстващото положение, нито неговата злоупотреба на пазара на целия остров Ирландия, могат да бъдат приписани специално на единия или другия от филиалите на BPB, особено когато цялата група BPB е извличала полза от практиките на BG в Северна Ирландия, след като филиалът GIL е увеличил доставките на гипсови плочи на другия филиал, BG в степен, която зависи пряко от ефективността на злоупотребите, извършени от последния в Северна Ирландия.

152. При това положение и както в същност го потвърждават уточненията, направени по време на съдебното заседание, следва също да се подчертае от една страна, че ВРВ и ВГ са образували едно единствено икономическо цяло и от друга страна, че от точки 90, 97 и 102 от решението следва, че изпълнителното ръководство на ВРВ е редовно информиран за практиките на своите филиали на ирландския пазар, докато такъв интерес не се установява от решението относно пазара на Великобритания.

153. Като се имат предвид така изтъкнатите особености към запазването на които, освен това са насочени оспорваните търговски практики, ищите нямат основание да поддържат, че неправилно Комисията, при конкретните условия приписала вина на практиките на ВГ в Северна Ирландия и му е наложила на това основание оспорваната глоба. Този извод не се оспорва нито от търговската независимост на ВГ, нито по причините изложени по-горе (вж. точки 151 и 152) от различното разрешение, възприето в случая на пазара на Великобритания, за който действията на злоупотреба са обявени за нарушение от страна на ВГ.

154. Що се отнася до доводът, според който Комисията не е изложила в мотивите към решението, причината поради която глобите за действията на ВГ на пазара на Великобритания, не са наложени на ВРВ, Съдът смята че, ако наистина е вярно, че Комисията може да наложи тези глоби на дружеството майка след като ВРВ и ВГ образуват една единствена икономическа единица, решението излага все пак с достатъчно правни доводи особеностите, присъщи на всеки от двата пазара, като се обосновава по този начин възприетото решение в единия и в другия случай. В тази връзка Комисията може законно и без да наруши член 190 от Договора, да уточни в хода на разследването на случая и в отговор именно на писмените и устни въпроси на Съда, данните, на които се основава логическата обосновка, приета в решението. При всяко положение тази заявена липса на достатъчно мотиви в случая нито е попречила на ищите да изложат доводите си, нито е затруднила Съда при упражняване на неговия контрол на законност.

155. Щом това е така, твърдението, основано на факта, че Комисията неправилно е наложила глоба на ВРВ, заради практики, въведени от ВГ в Северна Ирландия, трябва да бъде отхвърлено.

Относно размера на наложените глоби

- Оспорваната мярка

156. Информацията, разгледана от Комисията при определяне размера на наложените глоби, съответно на ВГ и ВРВ са предмет на точки 162 - 174 от решението. Тя смята, че системата, която обвързва някои търговци от Великобритания с ВГ представлява сериозна злоупотреба с неговото господстващо положение, по-специално, тъй като от една страна повечето от плащанията се включват в система, която ВГ е предложило на големите клиенти на Iberian и от друга страна плащанията са извършвани в замяна на задължение за изключителни права за покупки.

157. Според решението, съответните злоупотреби са извършени умишлено. Във Великобритания ВГ е действало умишлено, като е привързвало към себе си клиентите чрез мерките, които е взело. В Северна Ирландия, дейността на ВГ е насочена специално към налагане на спиране на вноса, осъществяван от група търговци и към обвързване на тези търговци с него, въпреки конкуренцията при вноса (точка 170). Когато е определяла глобата, Комисията е отчела факта, че задълженията за изключителни права за покупките, са въведени преди присъединяването на Кралство Испания към Общността и са останали в сила само седем месеца след присъединяването на тази държава-членка (точка 173).

158. Според решението трябва да бъдат предмет на глоба злоупотребите, извършени в Северна Ирландия, с господстващото положение на ВРВ на остров Ирландия (точка 165).

- Доводи на страните

159. Относно умишления характер на въведените практики ищите смятат, че заявените злоупотреби не са имали като определена цел нито да обвържат клиенти с ВГ, нито да постигнат спиране на вноса в Северна Ирландия. Освен това ВРВ по никакъв начин не е замесено в доставката на гипсови плочи в Ирландия и Северна Ирландия. Осведомеността на ВРВ за операциите на ВГ в Северна Ирландия се ограничава до препратки в обичайни доклади, изпращани от ВГ на изпълнителното ръководство на групата ВРВ. В отговора си, ищите са потвърдили с цел избягване на съмнение, че искат съответно намаляване на глобите.

160. Като начало Комисията отбелязва, че ищите не са поискали изрично в исковата молба си намаляване на размера на глобите. Относно това дали оспорваните практики са осъществени умишлено Комисията смята, че няма съмнение, че споразуменията за изключителни права на доставка във Великобритания и мерките, приети, за да бъде сложен край на вноса, са умишлени. Тя припомня също, че никаква глоба не е наложена за приоритетните доставки на гипс.

161. В отговор на въпросите, които са Ж поставени от Съда, Комисията е обяснила, че диспозитивът на решението е съобразен с факта, че нарушението, извършено от ВГ, е продължило много по-дълго от това, за което ВРВ е имало вина. Освен това практиките, въведени на пазара на Северна Ирландия, са имали само ограничено въздействие върху търговията в рамките на Общността. Нарушението, извършено от ВГ, освен това е засегнало един друг по-широк пазар от ирландския, а именно, този на Великобритания.

- Съображения на Съда

162. В началото трябва да се отбележи, че ищите в исковата молба си не са посочили изрично, че тяхното искане за отмяна на решението би трябвало да се счита като съдържащо също съответно искане за намаляване на размера на

наложените глоби, те твърдят, в молбата въз основа, на която е образувано производството, че „размерът на наложените глоби е много висок”. При това положение искането Съдът да отмени решението, трябва, с оглед обстоятелствата по случая, да се разбира като съдържащо искане за намаляване размера на наложените глоби. Следователно доводът на Комисията, основан на факта, че ищците не са поискали изрично намаляване на размера на глобите, трябва да бъде отхвърлен.

163. По силата на член 15, параграф 2 от Регламент №17, Комисията може да наложи глоба само поради нарушаване разпоредбите на член 85 от Договора, извършено умишлено или по невнимание.

164. От всички изложените по-горе от Съда преценки следва, че решението установява с достатъчно правни доводи, че между м. юли 1985 г. и м. август 1986 г. ВГ е нарушило член 86 от Договора, като е злоупотребило с господстващото си положение за доставка на гипсови плочи във Великобритания и ВРВ, с посредничеството на своя филиал ВГ, е нарушило член 86 от Договора, като е злоупотребило със своето господстващо положение на ирландския пазар за доставка на гипсови плочи.

165. По въпроса дали посочените нарушения са извършени умишлено или по небрежност, Съдът припомня, че в съответствие с трайната съдебна практика (вж., по-специално, Решение на Съда от 8 февруари 1990 г. *Tipp-Ech*/Комисия, С-279/87, *Recueil*, стр. I-261), за да може да се смята, че едно нарушение е извършено умишлено, не е необходимо предприятието да е информирано, че нарушава забраната, установена от правилата на конкуренцията на Договора, приложими по отношение на предприятията; достатъчно е то да не е знаело, че оспорваното поведение е имало за предмет или е можело да има за ефект нарушаване на конкуренцията на общия пазар.

166. Съдът смята, че от самият характер на поведението, посочено в решението, което се характеризира в същност с условието да не се търгува с гипсови плочи освен с произведените от ищците, следва, че те не е можело да не знаят, че това поведение представлява нарушение на член 86 от Договора. Съответно при прилагането на Регламент №17 това поведение трябва да се разглежда като умишлено следвано.

167. Освен това от изложеното по-горе следва (вж. точки 151 - 156), че обратно на това, което поддържат ищците, ВРВ наистина е замесено в оспорваните практики по отношение на Северна Ирландия, за които то е редовно информирано и които са предмет на заседания на неговото собствено изпълнително ръководство.

168. Ищците искат, ако не бъдат отменени, наложените глоби да бъдат намалени. В тази насока от основанията за решението следва, както и от уточненията, направени в хода на съдебното заседание, че Комисията е отчела важността и продължителността на злоупотребите, общия оборот на предприятията, съответните размери на засегнатите пазари това, че Кралство Испания не е все още член на Общността към датата, на която системата на плащания за реклама, както и системата на отстъпки, прилагани в Северна

Ирландия, са въведени и накрая това, че системата на плащания за реклама е поддържана само в продължение на седем месеца след присъединяването на Кралство Испания към Общността. Следователно Комисията е представила достатъчни доказателства, че наложените санкции съответстват на извършените нарушения и искането за намаляване на размера на глобите трябва също да бъде отхвърлено. И накрая частичната отмяна на член 2 от решението се отнася до възражение, за което не е наложена никаква глоба.

169. От изложеното по-горе следва, че наложените глоби са обосновани по същество и по размер и техните получатели са точно посочени; следователно, искането на ищците за отмяна или за изменение на член 4 от решението трябва да бъде отхвърлено.

170. От всичко изложено по-горе следва, че член 2 от диспозитива на решението трябва да бъде отменен в частта, която се отнася до м. юли 1985 г. и останалата част исковата молба трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

171. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на ищците да заплатят разноските, при тези обстоятелства, следва последните да бъдат осъдени да заплатят разноските, включително и направените от встъпилата страна Iberian.

172. Съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник, държавите-членки, които са встъпили по делото понасят собствените си разноски. Съответно Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (втори състав) реши:

1. Отменя член 2 от Решение 89/22/ЕИО на Комисията на Европейските общности от 5 декември 1988 г. относно производство съгласно член 86 от Договора за ЕИО (IV/31.900, -BPB Industries plc, ОВ 1989 г., L 10, стр. 50, поправен в ОВ 1989 г., L 52, стр. 42), доколкото се отнася до м. юли 1985 г.

2. Отхвърля исковата молба в останалата и част.

3. Ищците понасят всички съдебни разноски, включително тези на встъпилата страна Iberian.

4. Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 април 1993 година.

Подписи